

9 EDYCJA
KONKURSU WSC
**DYPLOM
Z ARCHICADEM**

EDYCJA 2025/2026

Prace nagrodzone

Burzenie to marnowanie energii przeszłości. Adaptacja to inwestycja w przyszłość. Tą uwagę otwieram katalog tegorocznej – dziewiątej już – edycji Konkursu Dyplom z Archicadem. Prace dyplomowe magisterskie i inżynierskie, które zostały na konkurs przystane, często podejmowały temat rewitalizacji i adaptacji do nowych funkcji architektury zdegradowanej przez czas, zaniedbanie, zmianę mód i trendów. Przebudowa, odnowienie, często z ponownym użyciem materiałów, w myśl śmiałej i tylko pozornie przewrotnej tezy, że najbardziej ekologicznym budynkiem jest ten, który już stoi, to były tematy wiodące tej edycji, lecz nie jedyne. Chętnie podejmowano zagadnienia dotyczące architektury społecznej, towarzyszącej naturze, edukacyjnej, integracyjnej, a nawet sentymentalnej.

Jak co roku uczestnicy nie zawiedli nas, okazując odwagę, rozmach, fantazję, uważność na problemy współczesności, empatię wobec użytkowników architektury, często zaskakując doskonałym, profesjonalnym warsztatem projektowym i świetną grafiką opracowania.

Z przyjemnością oddajemy w Państwa ręce katalog prac dyplomowych nagrodzonych w najnowszej edycji Konkursu Dyplom z Archicadem, obronionych na wydziałach architektury, architektury wnętrz i architektury krajobrazu w roku 2025 i na początku 2026 roku.

Dyplom z Archicadem to konkurs promujący młodych, utalentowanych architektów korzystających z oprogramowania BIM, zachęcający studentów do posługiwania się najnowszymi narzędziami i technologiami.

Prace oceniało jury w składzie: mgr inż. arch. Robert Konieczny (KWK Promes), mgr inż. arch. Szymon Wojciechowski (APA Wojciechowski), mgr inż. arch. Witold Szymanik (WSC), mgr inż. arch. Iwona Szymanik (WSC), mgr inż. arch. Agnieszka Mogielnicka (LINE Architekci), mgr inż. Piotr Buśko (Profil), dr inż. arch. Wojciech Gwizdak (2G Studio), mgr inż. arch. Rafał Ślęk (WSC) – sekretarz organizacyjny.

Dziękujemy Stowarzyszeniu Architektów Polskich SARP za udostępnienie przestrzeni pawilonu wystawowego na uroczystą galę wręczenia nagród i ekspozycję nagrodzonych prac.

Serdecznie zapraszam do obejrzenia nagrodzonych i wyróżnionych prac dyplomowych, zebranych w tym katalogu.

Iwona Szymanik

architekt

wiceprezes zarządu WSC Witold Szymanik i S-ka Sp. z o.o.

DYPLOM Z ARCHICADEM

KATEGORIA: DYPLOMY MAGISTERSKIE

I NAGRODA

Jakub Zięba

TEMAT: NATURA NATURATA: CENTRUM PRZYRODNICZO-EDUKACYJNE NA TERENIE
POKOPALNIANYM, DOLNY ŚLĄSK

UCZELNIA: POLITECHNIKA WROCŁAWSKA

PROMOTOR: DR INŻ. ARCH. ADA KWIATKOWSKA

„Natura naturata” to projekt centrum przyrodniczo-edukacyjnego zlokalizowanego na terenie dawnego kamieniołomu melaфіru w Rybnicy Leśnej na Dolnym Śląsku. Punktem wyjścia stała się filozoficzna refleksja nad relacją człowieka i natury, inspirowana pojęciem „natura naturata” – natury przekształconej, ukształtowanej przez ludzką działalność. Projekt stanowi próbę przekroczenia antropocentrycznej perspektywy i postawienia pytania o granice ingerencji w środowisko.

Założenie opiera się na świadomym dialogu między destrukcją a regeneracją. Część wyrobiska pozostaje w stanie zastanym – jako czytelny ślad eksploatacji i symbol odpowiedzialności człowieka za krajobraz. Równocześnie znacząca część kamieniołomu podlega renaturyzacji: skarpy zostają odsłonięte, a niecka wypełniona wodą, co przywraca miejscu nową, ekologiczną tożsamość. Kontrast tych dwóch porządków buduje przestrzeń refleksji nad napięciem między adaptacją środowiska do ludzkich potrzeb a jego degradacją.

Kluczowym elementem kompozycyjnym jest zielony most – megastruktura zawieszona nad wyrobiskiem i stanowiąca przedłużenie górskiego szlaku turystycznego. Minimalistyczna interwencja łączy przeciwległe zbocza, integrując architekturę z topografią i krajobrazem. Most nie dominuje nad przestrzenią, lecz wpisuje się w nią subtelnie, stając się wiszącym przedłużeniem lasu, przywołującym skojarzenia wiszących ogrodów.

Projekt ma charakter wizjonerski, a jednocześnie jest silnie zakorzeniony w analizach krajobrazowych i kontekście miejsca. Architektura staje się tu narzędziem mediacji między kulturą a naturą – formą, która nie tyle zawłaszcza przestrzeń, co inicjuje dyskurs o jej przyszłości.

OPINIA KOMISJI: Praca została nagrodzona za świadome potraktowanie krajobrazu pokopalnianego jako struktury projektowej, w której równolegle funkcjonują procesy degradacji i renaturyzacji. Autor w czytelny sposób porządkuje teren poprzez operowanie istniejącą topografią i wprowadzenie kontrolowanych interwencji przestrzennych. Najsilniejszym – i wręcz ikonicznym – elementem założenia jest zielony most, który nie pełni jedynie funkcji komunikacyjnej, lecz buduje nową warstwę krajobrazową, spinając przeciwległe fragmenty wyrobiska i przedłużając strukturę lasu. Projekt wyróżnia się konsekwentnym budowaniem relacji między architekturą a terenem oraz spójną logiką przestrzenną.

DYPLOM Z ARCHICADEM

KATEGORIA: DYPLOMY MAGISTERSKIE

II NAGRODA **Ewelina Szopa**

TEMAT: TRZECIE MIEJSCE – BIBLIOTEKA W GDAŃSKU

UCZELNIA: POLITECHNIKA KRAKOWSKA

PROMOTOR: DR INŻ. ARCH. LUKAS OLMA

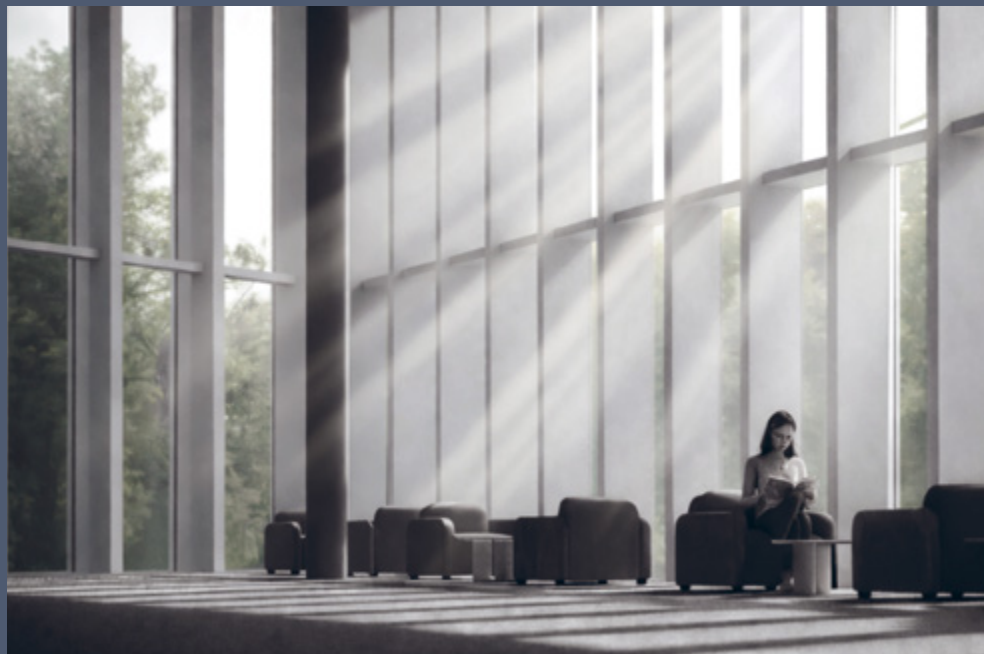
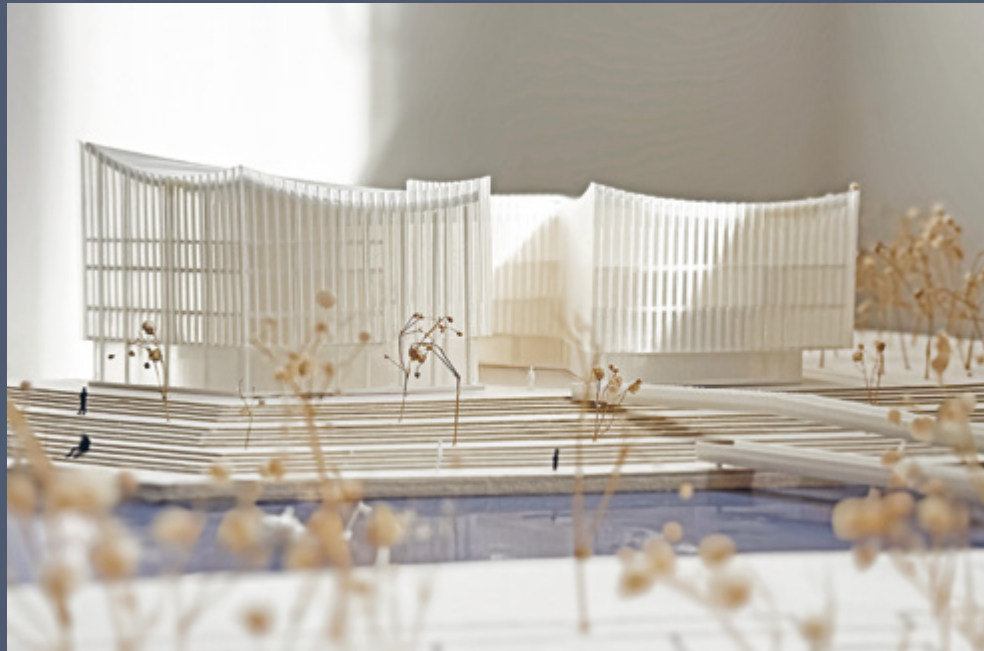
Współczesne miasto potrzebuje przestrzeni, które pozwalają zwolnić tempo, spotkać drugiego człowieka i poczuć przynależność. Projektowana biblioteka w Gdańsku została pomyślana jako „trzecie miejsce” – przestrzeń pomiędzy domem a pracą, inspirowana skandynawskim podejściem do architektury otwartej, dostępnej i bliskiej użytkownikowi.

Budynek powstaje na cyplu otoczonym wodą, gdzie architektura spotyka się z krajobrazem. Lokalizacja ta podkreśla reprezentacyjny charakter obiektu i jego znaczenie w strukturze Gdańska. Nowa przestrzeń porządkuje zaniedbany fragment miasta i przekształca go w miejsce codziennej aktywności mieszkańców.

Kluczowym elementem koncepcji jest piesza kładka łącząca bibliotekę ze śródmieściem. Tworzy ona nowe powiązanie przestrzenne oraz integralne połączenie z budynkiem, stając się symbolicznym mostem pomiędzy historyczną tkanką Gdańska a współczesną architekturą.

Inspirowana ruchem wody lekka, falująca bryła otwiera się na krajobraz. Świetliki wprowadzają do wnętrza naturalne światło, które staje się jednym z podstawowych materiałów architektonicznych. Z miejsca służącego do przechowywania książek biblioteka przekształca się w otwartą przestrzeń do spotkań, pracy i refleksji, sprzyjającą budowaniu lokalnej wspólnoty.

OPINIA KOMISJI: Praca została nagrodzona za trafną odpowiedź na współczesne potrzeby społeczne oraz umiejętne połączenie funkcji publicznej z wysoką jakością przestrzeni architektonicznej. Autorka stworzyła wizję biblioteki jako otwartego miejsca spotkań, integracji i codziennej aktywności mieszkańców. Istotnym elementem jest kładka piesza, która porządkuje relację z miastem, a także wzmacnia dostępność obiektu. Architektura dobrze reaguje na lokalizację na cyplu wodnym, wykorzystując krajobraz jako integralny składnik kompozycji.

DYPLOM Z ARCHICADEM

KATEGORIA: DYPLOMY MAGISTERSKIE

III NAGRODA **Ewelina Dyjach**

TEMAT: WINNICA W DORZECZU ODRY. PROJEKT KONCEPCYJNY WINNICY WRAZ
Z USŁUGAMI TOWARZYSZĄCYMI ORAZ BADANIE OPTYMALNYCH WARUNKÓW
LOKALIZACJI OBIEKTÓW PRODUKCJI WINA W ZACHODNIEJ POLSCE
UCZELNIA: POLITECHNIKA WROCŁAWSKA
PROMOTOR: DR INŻ. ARCH. JAKUB ONYSZKIEWICZ

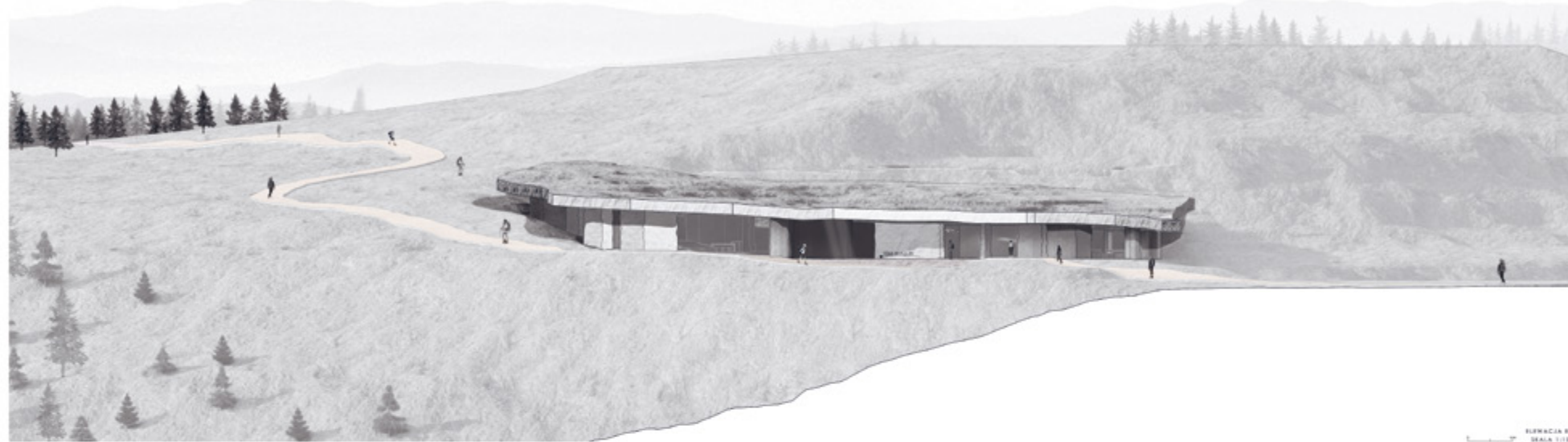
Niniejsza praca dotyczy tematu projektowania winnicy w dorzeczu Odry. W części teoretycznej przeanalizowano oddziaływanie zmian klimatu na uprawę winorośli, rozwój winiarstwa i enoturystyki w Polsce i Europie oraz wpływ turystyki winiarskiej na kształtowanie architektury i funkcjonalności winnic. Część projektowa pracy zakłada ukazanie winnicy jako struktury, która integruje proces produkcji wina z działalnością enoturystyczną, edukacyjną i rekreacyjną, a także wpisuje się w krajobraz kulturowy oraz odpowiada na współczesne wyzwania zrównoważonego rozwoju. Celem jest rozbudowa obiektu we współpracy z istniejącymi gospodarstwami i obiektami usługowymi, tak aby nie funkcjonował jako samodzielna enklawa, lecz jako element większego, wzajemnie uzupełniającego się układu. Istotnym motywem ideowym jest ożywienie wsi poprzez wzmocnienie lokalnych funkcji gospodarczych i turystycznych. Projekt zakłada świadome wykorzystanie potencjału istniejących obiektów oraz ścisłą współpracę z okolicznymi gospodarstwami rolnymi w zakresie hodowli owiec oraz bydła. Produkowane mleko byłoby zużywane w przewidzianej w kompleksie winnicy serowni, a wytwarzane sery trafiłyby do oferty restauracyjnej oraz sprzedaży.

Całość założenia funkcjonuje w duchu biodynamiki oraz możliwie zamkniętego obiegu zasobów. Projekt przewiduje wprowadzenie szklarni i ogrodów warzywnych. Dążenie do samowystarczalności oraz wykorzystania własnych surowców ma podkreślać ekologiczny charakter winnicy i wzmacniać ideę lokalności, jak również transparentnego pochodzenia produktów.

OPINIA KOMISJI: Praca „Winnica w dorzeczu Odry” została nagrodzona za stworzenie przekonującej wizji współczesnego gospodarstwa winiarskiego, które wykracza poza funkcję produkcyjną i staje się aktywnym elementem lokalnego krajobrazu społecznego oraz gospodarczego. Projekt prezentuje świadome podejście do rozwoju obszarów wiejskich, bazujące na współpracy z istniejącymi gospodarstwami i wykorzystaniu potencjału regionu, w tym adekwatne zonglowanie detalem i użytymi materiałami.

Jury doceniło umiejętność połączenia funkcji produkcyjnych, turystycznych, edukacyjnych i rekreacyjnych w spójne założenie odpowiadające na współczesne wyzwania środowiskowe. Na uwagę zasługuje integracja z lokalnym kontekstem oraz włączenie dodatkowych funkcji, takich jak serownia czy uprawy, które wzmacniają ideę obiegu zamkniętego. Projekt czytelnie współtworzy krajobraz i unika tworzenia sztucznej autonomicznej zabudowy.

WYRÓŻNIENIE Aleksandra Barańska

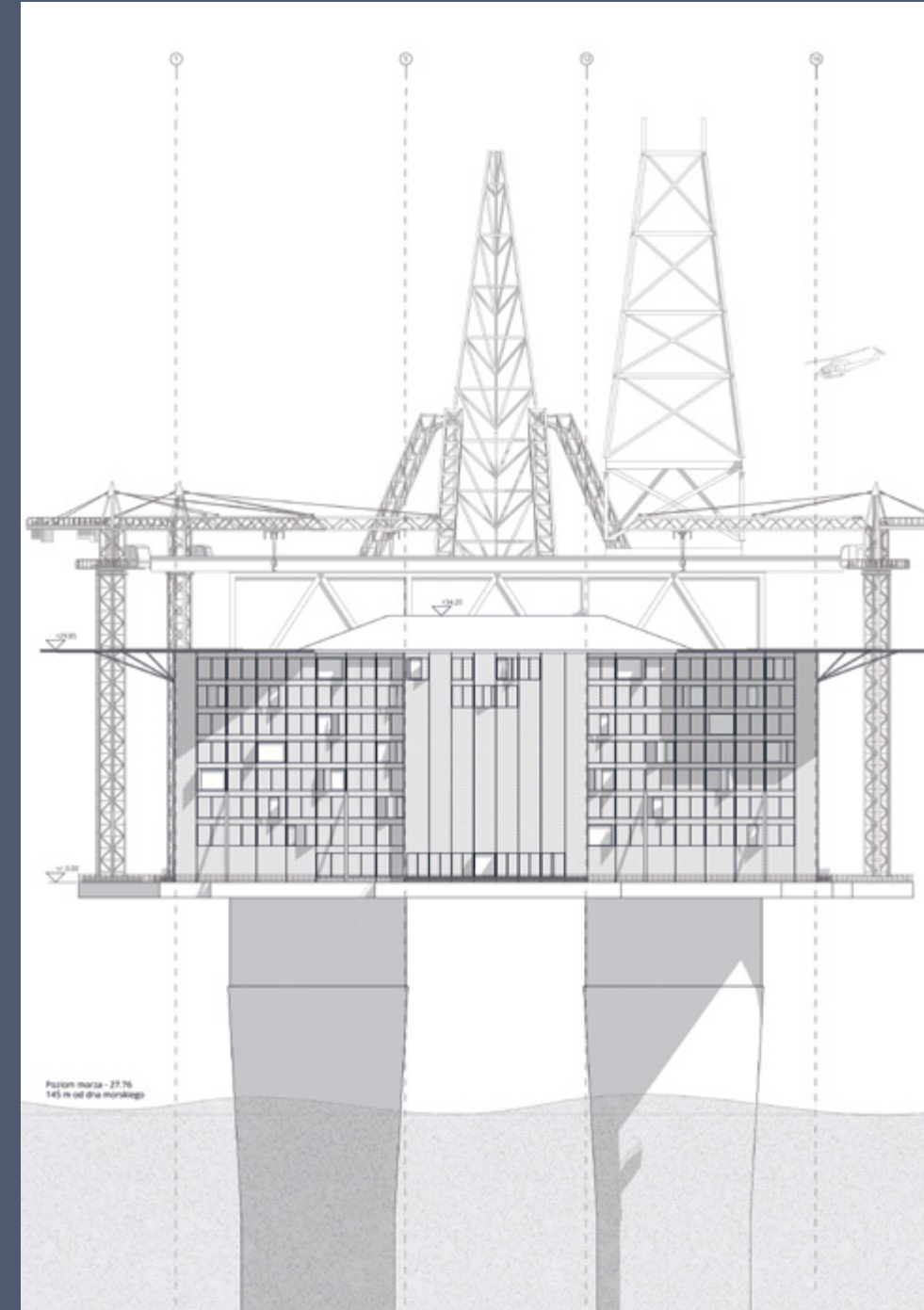
TEMAT: O PRZESTRZENI *PO-MIĘDZY* – ASPEKT NIERÓZRÓŻNIALNOŚCI. KONCEPCJA
SCHRONIENIA GÓRSKIEGO NA ZBOCZU IZERSKICH GARBÓW
UCZELNIA: POLITECHNIKA ŚLĄSKA
PROMOTOR: DR INŻ. ARCH. JAN KUBEC

Tematem pracy jest przestrzeń *po-między* – aspekt nierozróżnialności na podstawie koncepcji obiektu górskiego schronienia zlokalizowanego na Izerskich Garbach. Miejsce, materia, krajobraz – to pojęcia, które stały się osią rozważań i projektowych poszukiwań. Idea projektu opiera się na zdefiniowanej przez Guattario i Deleuze'a teorii dotyczącej strefy nierozróżnialności oraz jej interpretacji w kontekście architektonicznej przestrzeni *po-między*. To rozumienie architektury jako produktu rozdzielającego i jednocześnie łączącego w sobie przestrzeń zewnętrzną oraz wewnętrzną. Budynek czerpiący z krajobrazu poprzez swoją formę tworzy przestrzeń pomiędzy architekturą a krajobrazem – strefę nierozróżnialną.

Schronienie zdaje się wtapiać w morfologię zbocza. Jego obecność w krajobrazie dodatkowo zredukowano poprzez topografię dachu i porastającą go roślinność kserotermiczną. Obiekt odnosi się do architektury surowej, odwołującej się do archetypu pierwszych schronień górskich – jaskiń. To właśnie topografia miejsca stwarza budynek. Rzeźba terenu oraz lokalizacja podpór pozwoliły na wydzielenie przestrzeni zapewniających podstawowe funkcje oraz schronienie. Wyodrębniono trzy strefy funkcjonalne: ogólnodostępna dla turystów, ograniczonego dostępu oraz obszar dla pracowników. Beton jako materiał płynny przejmując strukturę, stając się niepowtarzalną materią o unikalnych formach. Poprzez swój kształt nierozdzielnie łączy się z miejscem, w którym został uformowany. Elementy konstrukcyjne powstają za pomocą rzemieślniczej metody odlewania na terenie opracowania. Architektura stworzona tą metodologią jest zmienna, wyjątkowa, rzemieślnicza. Forma rezonuje ze skalistą nieregularną topografią miejsca, ukazując budynek jako coś pomiędzy naturą, rzeźbą a architekturą – jako przestrzeń procesu. Architektura staje się miejscem odzyskanym, stworzonym, wykreowanym, wyodrębnionym – przestrzenią *po-między*.

OPINIA KOMISJI: Praca została wyróżniona za spójne i teoretycznie ugruntowane podejście do relacji architektury i krajobrazu, w którym obiekt projektowany jest jako element wynikający bezpośrednio z topografii terenu. Autorka konsekwentnie rozwija ideę „przestrzeni pomiędzy”, zacierając granice między budynkiem a środowiskiem naturalnym.

Na szczególną uwagę zasługuje sposób kształtowania formy poprzez integrację z rzeźbą zbocza oraz zastosowanie materiału traktowanego jako proces, a nie gotowy produkt. Projekt wyróżnia się eksperymentalnym podejściem do betonu oraz umiejętnym budowaniem relacji między architekturą, naturą a ukształtowaniem terenu, co pozwala stworzyć spójną wizję schronienia zakorzenionego w krajobrazie.

WYRÓŻNIENIE Wiktorii Gocałek

TEMAT: ADAPTACJA POEKSPLOATACYJNYCH PLATFORM MORSKICH NA PRZYKŁADZIE
STATFJORD B W NORWEGII
UCZELNIA: POLITECHNIKA WROCŁAWSKA
PROMOTOR: DR INŻ. ARCH. KAJETAN SADOWSKI

Praca magisterska dotyczy problematyki adaptacji poeksploatacyjnych platform morskich na przykładzie platformy wydobywczej Statfjord B, zlokalizowanej na Morzu Północnym w Norwegii. Celem opracowania było stworzenie modelowej koncepcji przekształcenia istniejącej infrastruktury przemysłowej w obiekt o nowych, proekologicznych funkcjach, wspierających realizację celów klimatycznych i środowiskowych.

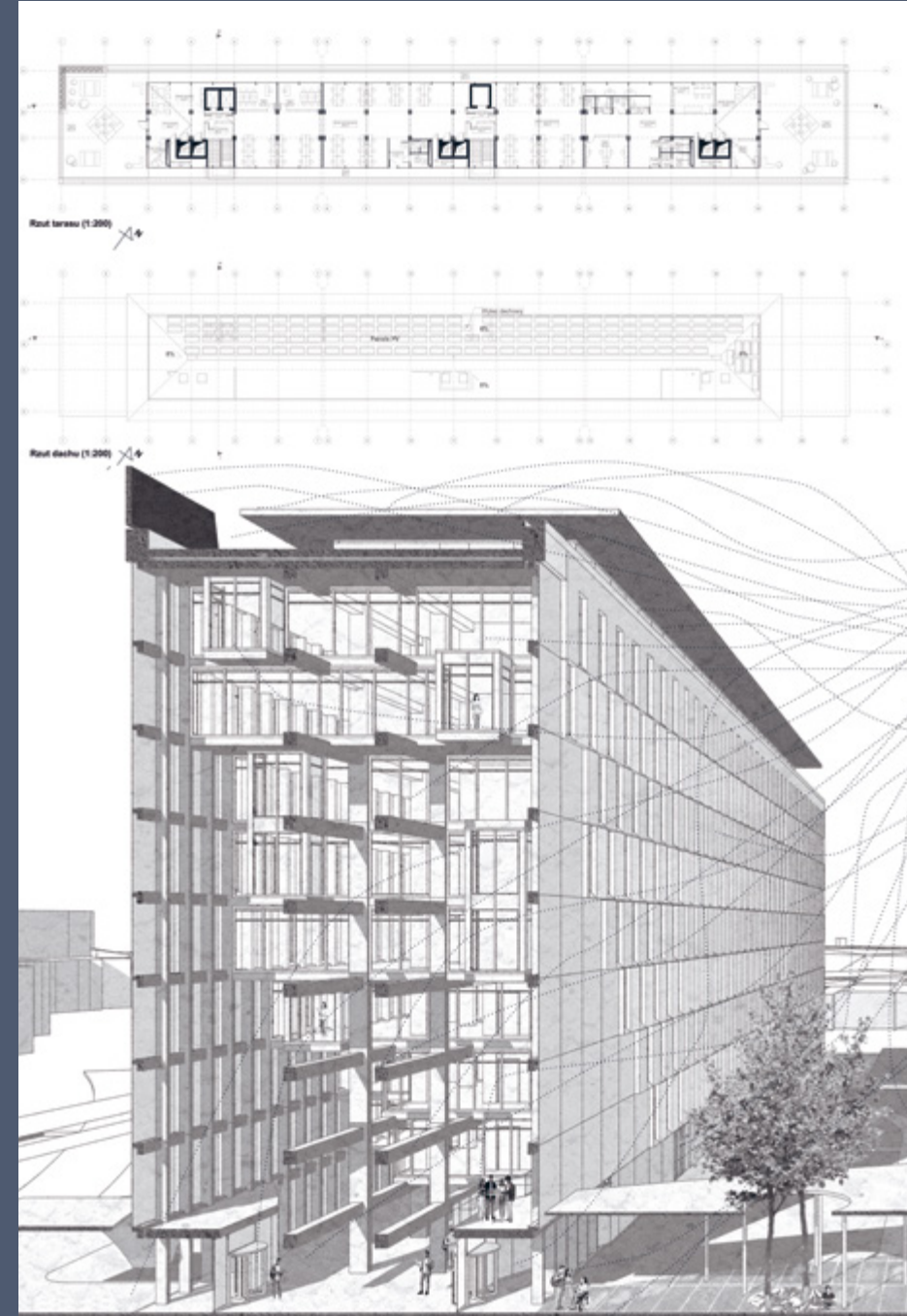
Część badawcza pracy zawiera analizę typologii platform offshore, ich konstrukcję oraz możliwości ponownego wykorzystania po zakończeniu eksploatacji. Szczególną uwagę poświęcono zagadnieniu zanieczyszczenia środowiska morskiego mikroplastikiem oraz przeglądowi technologii służących jego separacji z wody morskiej. Przedstawiono również rozwiązania z zakresu odnawialnych źródeł energii, sekwestracji dwutlenku węgla, poprawy bioróżnorodności oraz magazynowania energii, możliwe do zastosowania na konstrukcjach morskich.

Część projektowa obejmuje koncepcję adaptacji platformy Statfjord B, zakładającą zachowanie jej oryginalnej struktury i przemysłowej tożsamości, przy jednoczesnym nadaniu jej nowej funkcji. Projekt łączy infrastrukturę techniczną z częścią badawczo-mieszkalną oraz turystyczną.

Opracowany projekt ma charakter modelowy i skalowalny, umożliwiający zastosowanie podobnych rozwiązań na innych platformach morskich. Praca ukazuje potencjał adaptacji infrastruktury postindustrialnej jako elementu transformacji energetycznej oraz dowodzi, że architektura może odgrywać istotną rolę w procesach dekarbonizacji, ochrony środowiska i zrównoważonego rozwoju.

OPINIA KOMISJI: Praca została wyróżniona za podjęcie rzadko eksplorowanego tematu ponownego wykorzystania infrastruktury offshore oraz przedstawienie przekonującej wizji jej transformacji. Autorka zachowuje przemysłowy charakter platformy, jednocześnie nadając jej nowe funkcje związane z badaniami środowiskowymi, energetyką i edukacją.

Doceniono umiejętność integracji rozwiązań technologicznych z architektoniczną koncepcją adaptacji istniejącej struktury. Projekt pokazuje potencjał infrastruktury postprzemysłowej jako elementu wspierającego procesy transformacji energetycznej i ochrony środowiska.

WYRÓŻNIENIE Szymon Górka

TEMAT: PROJEKT TRANSFORMACJI „BUDYNKU Z ZEGAREM” NA KAMPUSIE WARTA
POLITECHNIKI POZNAŃSKIEJ W KONTEKŚCIE GOSPODARKI O OBIEGU ZAMKNIĘTYM
UCZELNIA: POLITECHNIKA POZNAŃSKA
PROMOTOR: PROF. DR HAB. INŻ. ARCH. SŁAWOMIR ROSOLSKI

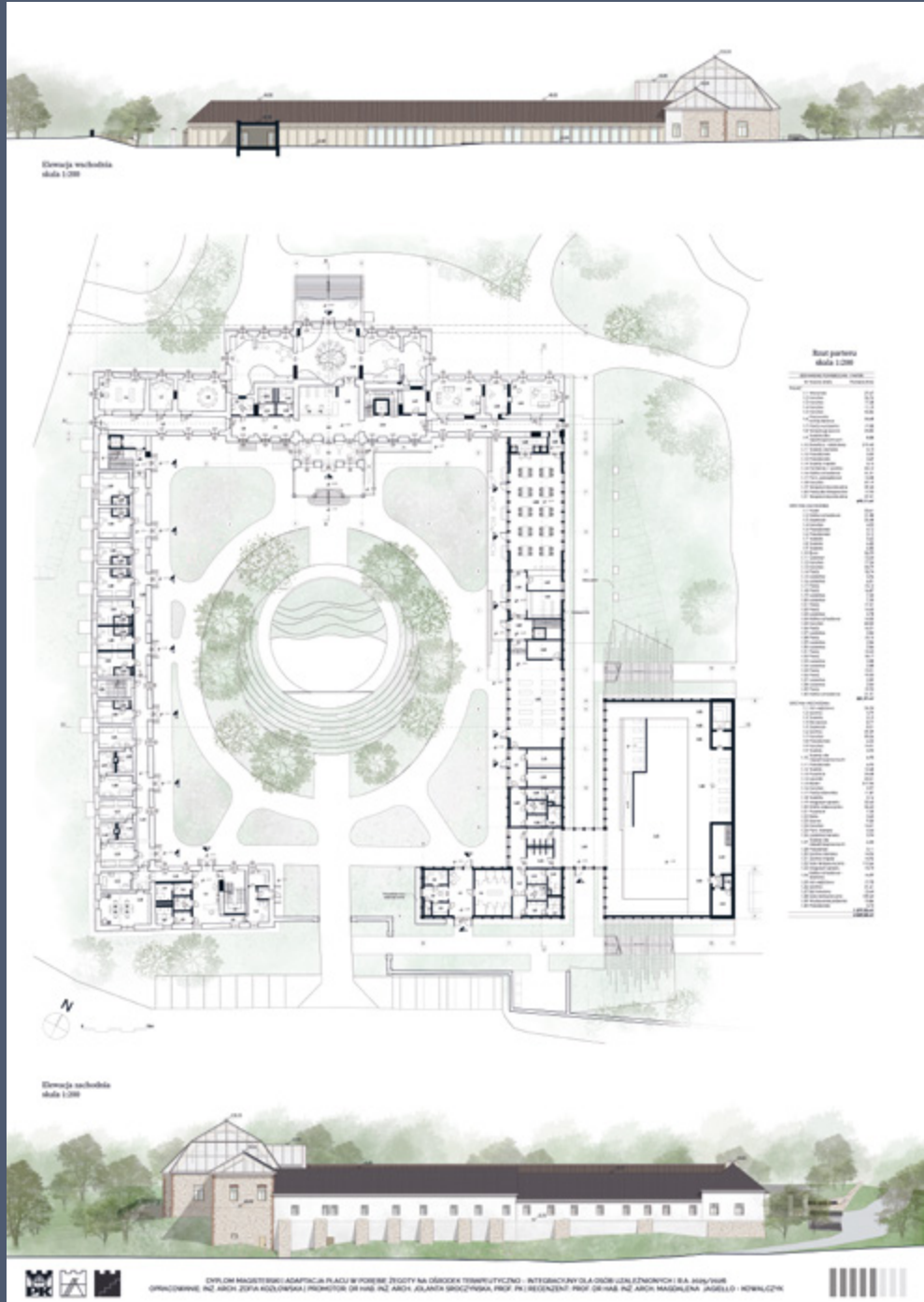
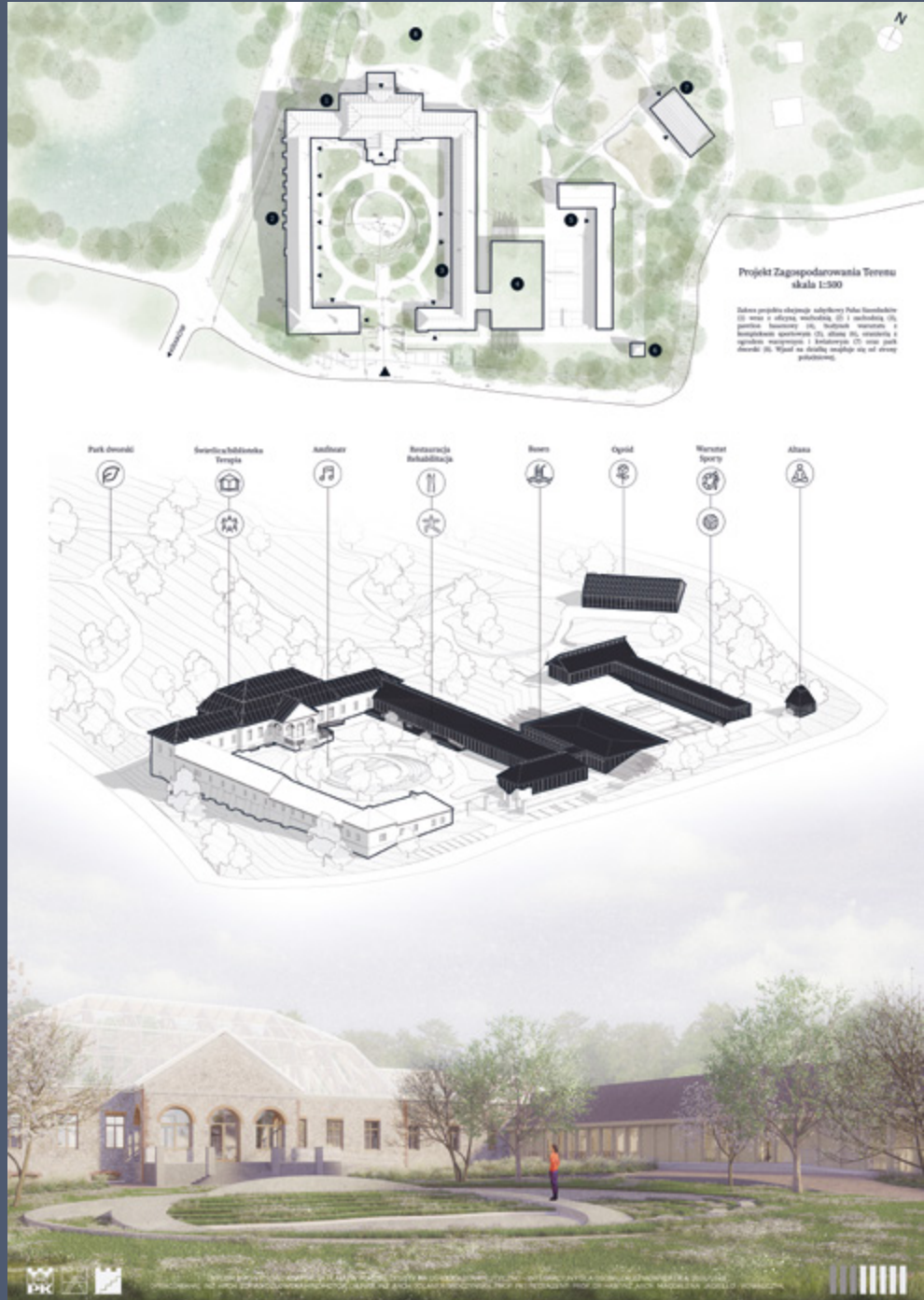
Praca podejmuje temat architektonicznej transformacji modernistycznego budynku A1, znanego jako „budynek z zegarem”, zlokalizowanego na Kampusie Warta Politechniki Poznańskiej. W obliczu współczesnych wyzwań klimatycznych oraz konieczności redukcji emisji gazów cieplarnianych, projekt stawia tezę o wyższości adaptacji istniejącej substancji budowlanej nad jej wyburzeniem i zastępowaniem nową kubaturą.

Głównym celem opracowania jest implementacja zasad gospodarki o obiegu zamkniętym (GOZ) w procesie modernizacji obiektu użyteczności publicznej. Koncepcja projektowa opiera się na zachowaniu istniejącej żelbetonowej konstrukcji nośnej, co pozwala na znaczne ograniczenie wbudowanego śladu węglowego. Wprowadzono rozwiązania z zakresu Urban Mining, wykorzystując odpady z częściowych wyburzeń do produkcji okładzin elewacyjnych z gruzo-betonu, oraz zastosowano nadbudowę w technologii drewna klejonego (CLT/Glulam), pełniącą funkcję magazynu dwutlenku węgla.

Projekt zakłada głęboką termomodernizację budynku do standardu pasywnego, integrację odnawialnych źródeł energii oraz systemów retencji wody, a także wprowadzenie ogrodów wertykalnych. Przekształceniom uległ również układ funkcjonalny – poprzez otwarcie parteru i stworzenie inkluzyjnej przestrzeni wspólnej. Dzięki temu budynek zyskał nowy, społeczny wymiar, integrujący społeczność akademicką. Praca dowodzi, że rewitalizacja powojennej architektury jest efektywną i odpowiedzialną strategią zrównoważonego rozwoju.

OPINIA KOMISJI: Praca została wyróżniona za konsekwentne wykorzystanie zasad gospodarki o obiegu zamkniętym w procesie modernizacji istniejącego budynku. Autor proponuje rozwiązanie oparte na zachowaniu konstrukcji obiektu oraz świadomym użyciu materiałów pochodzących z recyklingu i technologii niskoemisyjnych.

Szczególną wartością projektu stanowi połączenie działań prośrodowiskowych z przekształceniem przestrzeni kampusu. Otwarty parter, nowa organizacja funkcji oraz zastosowane rozwiązania materiałowe tworzą przekonującą propozycję współczesnej adaptacji architektury modernistycznej.

WYRÓŻNIENIE Zofia Kozłowska

TEMAT: ADAPTACJA PAŁACU W PORĘBIE ŻEGOTY NA OŚRODEK TERAPEUTYCZNO-
-INTEGRACYJNY DLA OSÓB UZALEŻNIONYCH
UCZELNIA: POLITECHNIKA KRAKOWSKA IM. TADEUSZA KOŚCIUSZKI
PROMOTOR: DR HAB. INŻ. ARCH. JOLANTA SROCYŃSKA, PROF. PK

Praca analizuje potencjał adaptacji ruin historycznego pałacu na ośrodek terapeutyczno-integracyjny dla osób zmagających się z uzależnieniami. Jej celem jest połączenie perspektywy społecznej, ukazującej uzależnienie jako chorobę izolacji, z zagadnieniami konserwatorskimi oraz projektowymi, wskazując na możliwość twórczej i znaczącej reinterpretacji obiektu w stanie ruiny. W pracy zdefiniowano cechy „architektury uzdrawiania” oraz wykazano, że symbolika zniszczenia i odbudowy ruiny może stanowić metaforę procesu zdrowienia, czyniąc architekturę aktywnym narzędziem terapii. Część projektowa to rozwinięcie przeprowadzonych analiz i badań, ukazujące, w jaki sposób architektura może odgrywać aktywną rolę w procesach terapeutycznych i społecznych. Projektowana interwencja opiera się na dialogu między surowością zastanej substancji a współczesnym uzupełnieniem kubaturowym. Nowa tkanka nie dominuje nad historycznym świadectwem zniszczenia, lecz wchodzi z nim w interakcję, domykając kompozycję przestrzenną pałacu. Kluczowym elementem koncepcji jest eksperymentalna, półtransparentna konstrukcja dachu. Dzięki zastosowaniu nowoczesnych materiałów powłoka ta zapewnia ochronę przed warunkami atmosferycznymi, nie odcinając jednocześnie użytkowników od światła naturalnego. Wnętrza obiektu zostały ukształtowane poprzez autorskie wykorzystanie konstrukcji drewnianych, których forma i rytmika mają przywoływać atmosferę bezpiecznej, leśnej gęstwiny. Dopełnieniem całości jest rewaloryzacja historycznego parku dworskiego, otaczającego pałac. Park został zintegrowany z funkcją ośrodka poprzez system ścieżek terapeutycznych i stref aktywności społecznej. W efekcie projekt staje się manifestem architektury empatycznej, w której proces „naprawiania” materii budowlanej czytelnie odzwierciedla drogę pacjenta do odzyskania kontroli nad własnym życiem.

OPINIA KOMISJI: Praca została wyróżniona za twórcze wykorzystanie historycznej ruiny jako podstawy dla programu terapeutycznego i społecznego. Autorka w przekonujący sposób interpretuje relację między istniejącą substancją pałacu a współczesnymi uzupełnieniami, tworząc przestrzeń wspierającą proces leczenia i integracji. Na uwagę zasługuje zastosowanie półtransparentnego przekrycia oraz drewnianych struktur wnętrz, które budują atmosferę bezpieczeństwa i sprzyjają odbudowie więzi społecznych. Projekt prezentuje spójną wizję adaptacji zabytku, łącząc walory konserwatorskie z potrzebami współczesnych użytkowników. Całość stanowi interesującą propozycję architektury empatycznej, w której proces transformacji materii architektonicznej zostaje powiązany z ideą procesu zdrowienia użytkowników.

WYRÓŻNIENIE Magdalena Konik

TEMAT: FORT: CENTRUM WIEDZY I EDUKACJI SIŁ ZBROJNYCH RP W KRAKOWIE

UCZELNIA: POLITECHNIKA KRAKOWSKA

PROMOTOR: DR INŻ. ARCH. MARCIN GIERBIENIS

Koncepcja fortu powstała jako odpowiedź na nastroje społeczne wynikające z prowadzonych na świecie konfliktów zbrojnych. Zaprojektowanie wielofunkcyjnego obiektu użyteczności publicznej ma służyć promocji, edukacji oraz poszerzaniu wiedzy obywateli w zakresie wojskowości. Dzięki swojej lokalizacji obiekt podnosi atrakcyjność obszaru zagospodarowanego przez Muzeum Lotnictwa Polskiego w Krakowie oraz okolic historycznego pasa startowego lotniska wojskowego Rakowice-Czyżyny, stając się kolejnym wyrazistym znakiem w przestrzeni.

Fort poprzez swoją formę łączy wojskowość z architekturą. Opracowana na potrzeby koncepcji fasada manifestuje strukturę oraz dyscyplinę, postrzegane jako podstawę funkcjonowania wojska. Złożona z betonowych prefabrykatów stanowi tzw. drugą skórę budynku, osłaniając elewację podstawową i czyniąc z obiektu swoistą fortyfikację. Filary przypominające żagle oraz zastosowanie solidnego i ponadczasowego materiału, jakim jest beton, podkreślają poczucie bezpieczeństwa, a zarazem monumentalność i prestiż instytucji.

Organizacja przestrzenna kontynuuje porządek fasady poprzez swoistą „grę brył”, wprowadzając proste geometryczne formy, w których zamknięte zostały funkcje wymagające separacji, pozostawiając przestrzeń „pomiędzy” jako otwartą, wielofunkcyjną przestrzeń integracji, poznania i wymiany myśli. Ideę bezpieczeństwa wzmacnia wprowadzenie rozwiązań służących kontroli aktywności, a także przeznaczenie części kondygnacji podziemnej na schron, co stanowi odpowiedź na zmiany w myśleniu o projektowaniu usług publicznych oraz na nowe, obowiązujące regulacje prawne.

Fort realizuje potrzebę popularyzacji idei wojskowości, a także ukazania powagi i poświęcenia służb mundurowych, wpisując się w dyskurs o współczesnej architekturze obiektów instytucjonalnych oraz upowszechnieniu prefabrykacji, co bezpośrednio przekłada się na korzyści środowiskowe.

OPINIA KOMISJI: Praca została wyróżniona za konsekwentne przełożenie idei bezpieczeństwa, dyscypliny i trwałości na język architektury. Projekt charakteryzuje się wyrazistą formą oraz czytelną organizacją przestrzeni, w której funkcje wymagające izolacji zestawiono z otwartymi strefami spotkań i edukacji.

Szczególną uwagę zwraca autorska koncepcja fasady pełniącej rolę ochronnej „drugiej skóry” budynku. Charakterystyczna fasada oraz klarowna organizacja przestrzenna wzmacniają monumentalny wyraz obiektu, jednocześnie porządkując jego złożony program funkcjonalny. Projekt wyróżnia się dojrzałością kompozycyjną, świadomym operowaniem formą oraz umiejętnym wpisaniem zagadnień bezpieczeństwa i prefabrykacji we współczesny dyskurs architektoniczny.

WYRÓŻNIENIE Julia Michałowska

TEMAT: JOHANNISBURG – MUZEUM ARCHEOLOGICZNE NAD RUINAMI ZAMKU
KRZYŻACKIEGO

UCZELNIA: POLITECHNIKA BIAŁOSTOCKA

PROMOTOR: PROF. DR HAB. INŻ. ARCH. JERZY UŚCINOWICZ

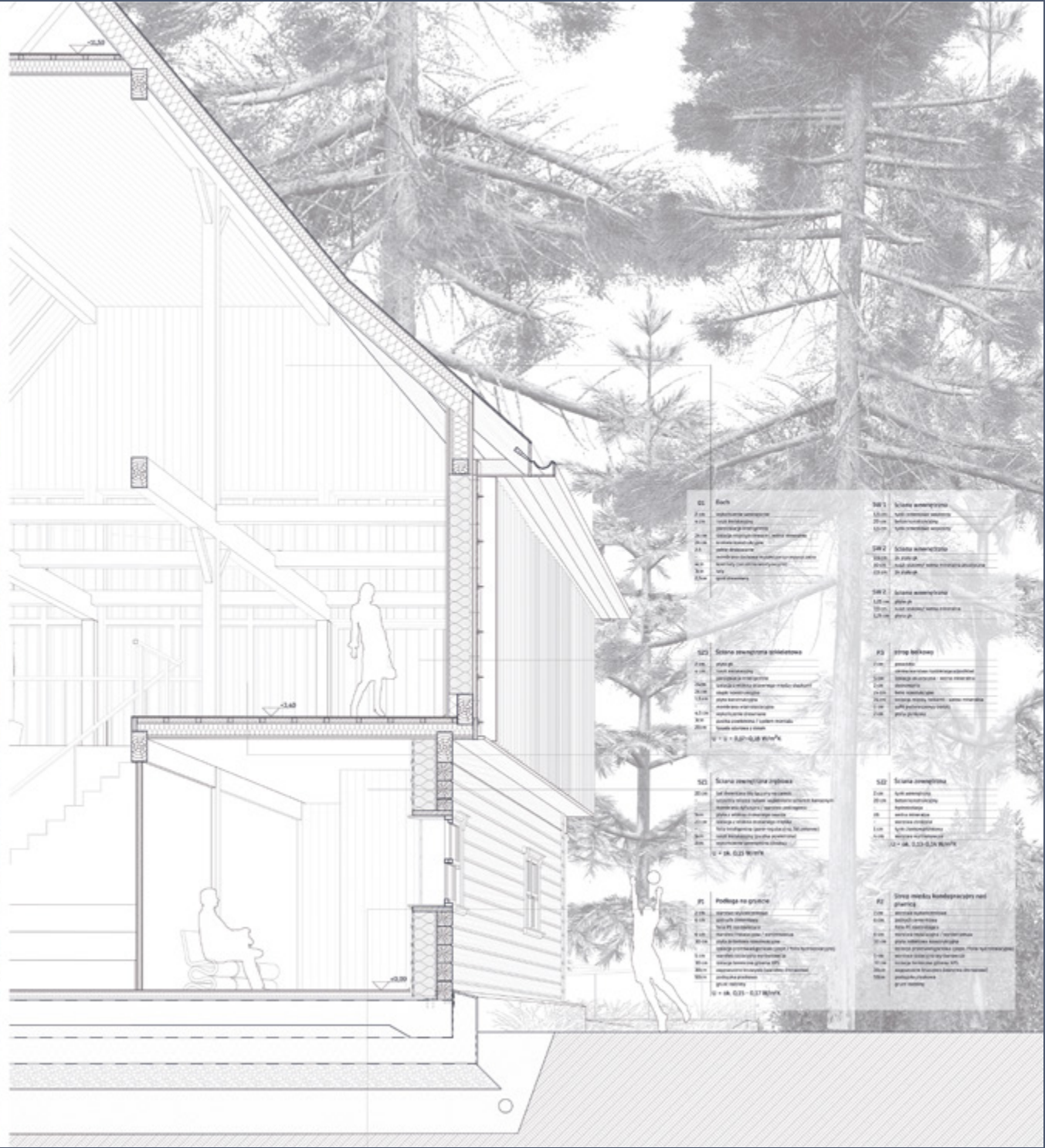
Całkowitą degradację ruin rozległych zamków mogą powstrzymać natychmiastowe działania konserwatorskie. Istnienie doktryn konserwatorskich czy zapisów prawa lokalnego nie wystarcza jednak do skutecznej ochrony zabytku. Dokumenty te wyznaczają ramy postępowania, lecz bez ich praktycznego wdrożenia pozostają jedynie teorią. Tylko świadome, odpowiedzialne działania, oparte na pogłębionych badaniach kontekstowych i archeologicznych, mogą zapewnić ruinom ochronę i zapobiec ich unicestwieniu poprzez wdrożenie adekwatnych do środowiska i stanu zniszczenia zabytku metod jego ochrony.

Zamek krzyżacki Johannsburg był kiedyś kolebką miasta Pisz. Tak ważny w dziejach miasta zabytek powinien być objęty szeroką ochroną konserwatorską, która zapewni mu dalsze istnienie. W procesie ochrony wszystkich zabytków, niezależnie od środowiska, w jakim się one znajdują, oraz stopnia ich zachowania, istotną rolę odgrywa indywidualna analiza potrzeb danego obiektu. Każdy ma bowiem odmienny kontekst historyczny, przestrzenny, kulturowy czy przyrodniczy swojego istnienia.

W przypadku zamku krzyżackiego Johannsburg zaprojektowana forma osłony archeologicznej stara się nadać ruinom nową funkcję, zachowując parkowy charakter otoczenia poprzez użytą technologię transparentnego wypełnienia szkłem. Kładki oraz minimalne podparcie kratownicy, do której podwieszone są elementy osłonowe, nie kolidują z historycznymi relikwami zabytku. Wykorzystanie stali w konstrukcji daje możliwość odwracalności działań budowlanych i przyszłego demontażu konstrukcji, a także zmian restauracyjnych oraz funkcjonalnych w obrębie tego cennego zabytku w przyszłości.

OPINIA KOMISJI: Praca została wyróżniona za świadome połączenie problematyki konserwatorskiej z architekturą współczesną. Autorka proponuje rozwiązanie, które zabezpiecza i eksponuje historyczne relikty, zachowując ich czytelność oraz autentyczny charakter.

Na szczególne uznanie zasługuje klarowna strategia projektowa, zakładająca zachowanie czytelności relikwów przy jednoczesnym wprowadzeniu lekkiej, odwracalnej struktury ochronnej. Projekt wyróżnia się wrażliwością na kontekst miejsca oraz konsekwentnym wykorzystaniem transparentnych i strukturalnie subtelnych rozwiązań, które nie konkurują z zabytkiem, lecz go uzupełniają.

WYRÓŻNIENIE Weronika Piotrowska

TEMAT: „MIĘDZY TRWANIEM A ZANIKANIEM” – ROZPROSZONY SKANSEN
ARCHITEKTURY SUDECKIEJ JAKO FORMA OCHRONY DZIEDZICTWA
UCZELNIA: POLITECHNIKA WROCŁAWSKA
PROMOTOR: DR INŻ. ARCH. WOJCIECH JANUSZEWSKI

Projekt dyplomowy podejmuje problem zanikania architektury wernakularnej Sudetów, wynikający z długotrwałych procesów degradacji, braku użytkowania oraz niedostatecznej ochrony systemowej. Zanik ten oznacza nie tylko utratę pojedynczych obiektów, lecz także stopniowe rozmywanie tożsamości krajobrazu kulturowego regionu oraz przetrwanie ciągłości lokalnych tradycji budowlanych. W odpowiedzi zaproponowano autorski model ochrony dziedzictwa w formie rozproszonego skansenu, bazującego na rzeczywistym krajobrazie mikroregionu kłodzkiego.

Założenie projektowe opiera się na identyfikacji obiektów o wysokiej wartości architektonicznej i ich relokacji do wsi Młoty – miejsca o „zawieszzonej modernizacji”. Wieloletnia stagnacja przestrzenna pozwoliła zachować czytelny układ wsi, który staje się podstawą dla nowych interwencji oraz świadomego kształtowania przestrzeni i jej dalszego rozwoju. Przenoszone budynki nie tworzą odrębnego muzeum, lecz zostają włączone w istniejącą strukturę, odtwarzając logikę układu ruralistycznego i przywracając ciągłość przestrzenną.

Kluczowym elementem projektu jest Centrum Ochrony Dziedzictwa, stanowiące współczesne zaplecze dla całego założenia. Architektura staje się tu narzędziem opowieści o relacji człowieka, miejsca i tradycji, integrując funkcje społeczne, edukacyjne i turystyczne oraz aktywizując lokalną społeczność.

Forma budynku wynika z reinterpretacji lokalnych zasad konstrukcyjnych i krajobrazowych. Obiekt nie konkuruje z historyczną zabudową, lecz porządkuje założenie i stanowi jego centrum. Projekt nie rekonstruuje przeszłości, lecz wykorzystuje ją jako narzędzie budowania przyszłości oraz wzmacniania tożsamości miejsca i jego znaczenia kulturowego w szerszym kontekście regionu.

OPINIA KOMISJI: Praca została wyróżniona za oryginalne spojrzenie na problem ochrony architektury wernakularnej oraz zaproponowanie modelu zachowania dziedzictwa wykraczającego poza tradycyjne formy muzealizacji. Autorka wykorzystuje istniejącą strukturę przestrzenną miejscowości Młoty jako podstawę dla procesu integracji relokowanych obiektów, przywracając im funkcjonowanie w autentycznym krajobrazie kulturowym.

Na uwagę zasługuje sposób połączenia historycznej zabudowy z nowym Centrum Ochrony Dziedzictwa, którego architektura czerpie z lokalnych tradycji budowlanych bez dosłownego naśladownictwa. Projekt przedstawia przemyślaną strategię ochrony krajobrazu kulturowego, łącząc funkcje edukacyjne, społeczne i turystyczne w spójnym założeniu przestrzennym.

WYRÓŻNIENIE Bartosz Plaza

TEMAT: KSZTAŁTY ZIEMI – KONCEPCJA WSPÓŁCZESNEGO PARKU SENTYMENTALNEGO
JAKO FORMA MUZEALIZACJI KRAJOBRAZU POPRZEMYSŁOWEGO
UCZELNIA: POLITECHNIKA ŚLĄSKA
PROMOTOR: DR INŻ. ARCH. JAN KUBEC

Projekt zagospodarowania terenów dawnej kopalni „Bibiela” w Miasteczku Śląskim to opowieść o pamięci, przemianiu i odradzającej się sile przyrody. Historia tego miejsca, naznaczona gwałtownym końcem eksploatacji bogatych złóż kruszców przez katastrofalne zalanie w 1917 roku, stała się fundamentem pod budowę współczesnego parku sentymentalnego. Główną ideą koncepcji jest stworzenie przestrzeni, w której krajobraz nie jest jedynie tłem, lecz aktywnym narratorem, prowadzącym użytkownika przez historię górnośląskiego przemysłu i jego późniejszy upadek.

Zamiast tradycyjnej rewitalizacji projekt proponuje subtelne wydobywanie istniejących form terenu, które podkreśla system drewnianych kładek i ścieżek. Taka forma interwencji pozwala na odkrywanie przeszłości przy minimalnym naruszeniu ekosystemu, tworząc kontrast między śladami działalności człowieka a dziką naturą. Fundamentem tej wizji jest architektura wyrastająca bezpośrednio z genealogii otoczenia, nie zaś konkurująca z nim.

Obiekty projektowane są jako struktury procesualne, wznoszone z lokalnych surowców, co sprawia, że stają się one integralną częścią terenu. Strategia ta zakłada akceptację naturalnego starzenia się materii. Budowle mają docelowo ulec erozji i przeobrazić się we „współczesne ruiny”, tworząc kolejną świadomą warstwę geologiczną w historii „Bibieli”.

Narracja przestrzenna, nasycona atmosferą tajemnicy i niedopowiedzenia, bazuje na symbolice żywiołów, które nadają rytm wędrówce i angażują wszystkie zmysły zwiedzających. Projekt świadomie rezygnuje z narzuconych tras na rzecz swobodnej eksploracji, pozwalając na intymne spotkanie z „archiwami” nieba, wody czy relacji międzyludzkich. Całość spaja adaptacja autentycznych ruin dawnej infrastruktury kopalnianej, gdzie nowe funkcje, takie jak przestrzenie wystawiennicze czy pustelnie kontemplacyjne, współistnieją z żywą przyrodą.

OPINIA KOMISJI: Praca została wyróżniona za wrażliwe podejście do krajobrazu przemysłowego oraz wykorzystanie jego istniejących wartości jako podstawowego tworzywa projektu. Autor buduje narrację przestrzenną poprzez system kładek, ścieżek i punktów obserwacyjnych, pozwalających odkrywać historię miejsca bez naruszania jego naturalnego charakteru.

Szczególną wartość stanowi konsekwentne podporządkowanie architektury krajobrazowi oraz wykorzystanie procesów naturalnych jako elementu kształtującego przestrzeń. Projekt tworzy interesującą interpretację relacji między pamięcią miejsca, przyrodą a współczesną interwencją architektoniczną.

WYRÓŻNIENIE Przemysław Skrobot

TEMAT: CENTRUM PRZESIADKOWE „STACJA: KULTURA” – PROJEKT HYBRYDOWEGO
CENTRUM PRZESIADKOWEGO ZE STACJĄ METRA, PARKINGIEM WIELOPOZIOMOWYM
I MEDIATEKĄ, PEŁNIĄCEGO FUNKCJĘ SCHRONOWĄ
UCZELNIA: POLITECHNIKA KRAKOWSKA
PROMOTOR: DR INŻ. ARCH. MARTA FĄFARA

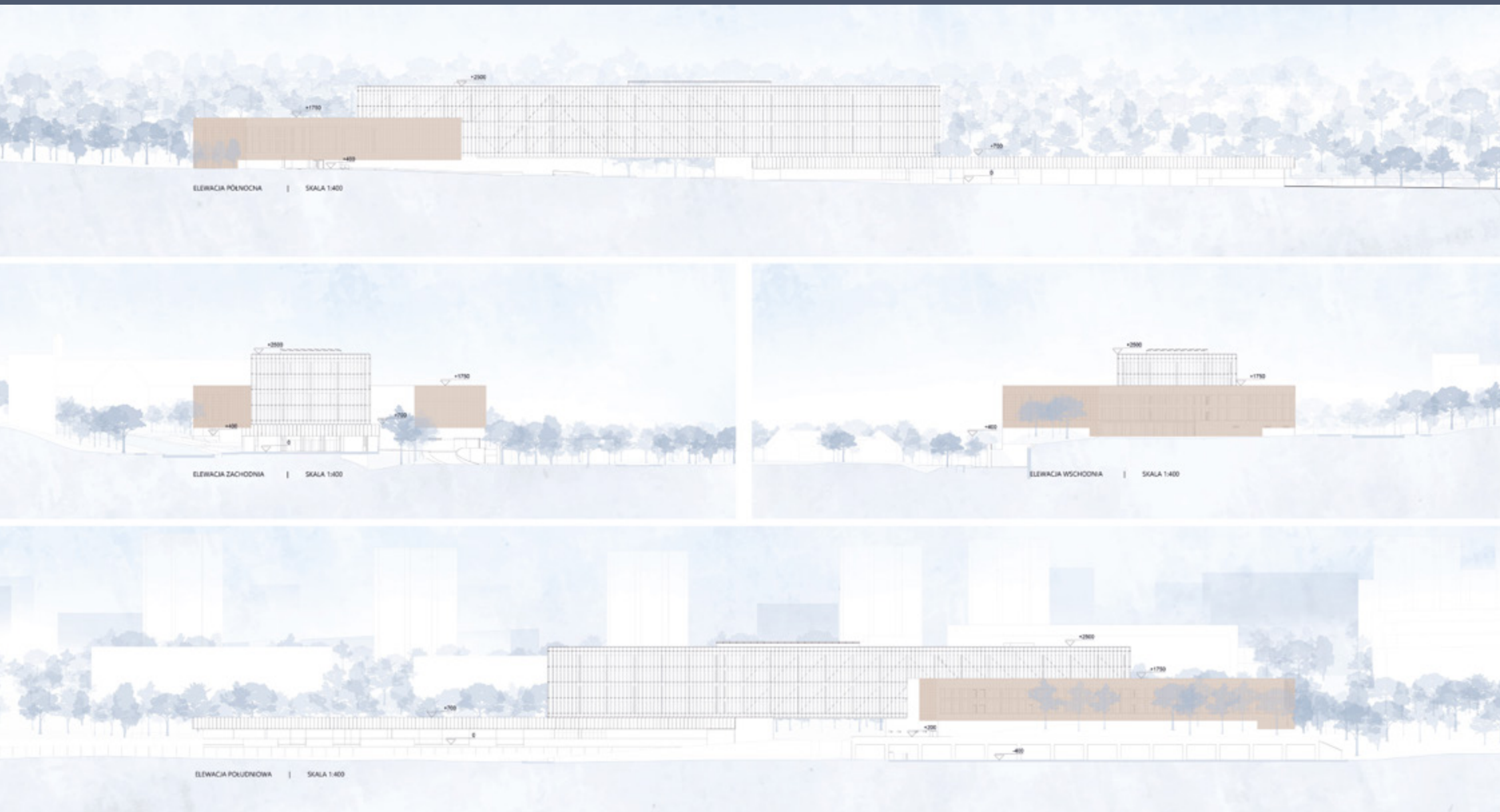
Centrum Przesiadkowe „Stacja: Kultura” to hybrydowe centrum przesiadkowe na południu Krakowa. Projekt został usytuowany w miejscu wytypowanym jako końcowa stacja metra, lokalizacja parkingów P+R oraz pętli autobusowej. Zaprojektowany nowoczesny HUB stanowi zestawienie trzech brył: ażurowej ceramicznej bryły parkingu, betonowej strefy komunikacji publicznej oraz lekko spoczywającej na nich przeszklonej bryły usługowo-kulturowej.

Budynek, na wzór krakowskich fortów, składa się z kilku koncepcyjnych pierścieni obronnych. Parking podziemny, dzięki modularnemu układowi oraz dużemu metrażowi, stanowi przestrzeń łatwo adaptowalną do funkcji obronnej podstawowej (U-1 i U-3). Budowla metra zapewnia najwyższą klasę odporności (strefy S-1 i S-3), a zaprojektowany pasaż handlowo-usługowy gwarantuje dobrze wyposażone zaplecze socjalne i zaopatrzeniowe dla budowli obronnej. Peron ma długość 60 metrów z możliwością wydłużenia w przyszłości do 90 metrów. Część usługowo-kulturową zaprojektowano w konstrukcji szkieletowej z drewna klejonego, przymocowanej do żelbetowego przyziemia za pomocą amortyzatorów przeciwwstrząsowych. Oddylatowanie nadziemnej struktury od budowli obronnej znacznie podnosi wytrzymałość obiektu.

Równolegle z opracowaniem projektowym przeprowadzono prace badawcze dotyczące obronności cywilnej w zabudowie wielorodzinnej w Polsce od lat 50. XX wieku aż po lata 20. XXI wieku. Przebadano przykłady zabudowy wielorodzinnej pod kątem ich zdolności i samowystarczalności w ochronie ludności, ograniczając się do terenu osiedla i jego mieszkańców. W konkluzji zostaje zauważona potrzeba wprowadzenia pozytywnych praktyk projektowych w zakresie budownictwa obronnego.

OPINIA KOMISJI: Praca została wyróżniona za nowatorskie połączenie infrastruktury transportowej, funkcji publicznych oraz rozwiązań dotyczących ochrony ludności w ramach jednego założenia architektonicznego. Autor w przekonujący sposób organizuje złożony program funkcjonalny, wykorzystując warstwową strukturę obiektu oraz czytelne rozdzielenie poszczególnych stref.

Na uwagę zasługuje kompozycja bazująca na zestawieniu odmiennych brył i materiałów, podkreślających charakter poszczególnych funkcji. Projekt stanowi interesujący głos w dyskusji o przyszłości infrastruktury miejskiej i jej odporności na współczesne wyzwania.

DYPLOM Z ARCHICADEM
KATEGORIA: DYPLOMY MAGISTERSKIE

WYRÓŻNIENIE **Aleksandra Ślusarczyk**

TEMAT: CENTRUM KULTURY SŁOWIAŃSKIEJ
UCZELNIA: POLITECHNIKA KRAKOWSKA
PROMOTOR: DR INŻ. ARCH. JAROSŁAW HUEBNER, PROF. PK

Centrum Kultury Słowiańskiej to nie tylko obiekt architektoniczny, lecz przede wszystkim przestrzenny manifest tożsamości, stanowiący zaproszenie do głębokiej introspekcji i poszukiwania własnych korzeni.

W dobie globalizacji projekt ten wyrasta z fundamentalnej potrzeby zrozumienia „skąd przychodzimy”, zachęcając do spojrzenia wstecz – nie tylko na historię najbliższych pokoleń, ale w mrok wieków od IV do X, kiedy na ziemiach dzisiejszej Polski kształtowała się etnogeneza Słowian. Jako naród posługujący się językiem z najliczniejszej grupy lingwistycznej w Europie, często nieświadomie kultuwujemy zwyczaje i rytuały naszych przodków. Misją Centrum jest demitologizacja tej kultury, oczyszczenie jej ze współczesnych profanacji i ukazanie jej w pierwotnej, surowej prawdzie – jako świata prostego, bliskiego naturze, pozbawionego zbędnych dekoracji, a także opartego na szczerości materiału i duchowości.

Architektura budynku jest naczyniem dla wielowątkowego doświadczenia, w którym nauka spotyka się z mistycyzmem. Program funkcjonalny obiektu zaprojektowano jako holistyczną ścieżkę poznawczą – od chłodnej analizy w laboratoriach genetycznych, gdzie każdy może dosłownie zbadać procent „słowiańskiej krwi” w swoim DNA, po ciepłe, sensoryczne doznania w warsztatach rzemieślniczych i strefie gastronomicznej. Przestrzeń ta, pozbawiona barier architektonicznych i mentalnych, realizuje ideę uniwersalnej dostępności, otwierając się na dzieci, seniorów i osoby z niepełnosprawnościami. Centrum Kultury Słowiańskiej nie jest statycznym muzeum, lecz żywym organizmem, który poprzez angażowanie zmysłów i emocji pozwala każdemu użytkownikowi na nowo odkryć zapomniane dziedzictwo i poczuć pulsującą w żyłach więź z pokoleniami minionymi.

OPINIA KOMISJI: Praca została wyróżniona za stworzenie wyrazistej wizji obiektu kultury, w którym architektura wspiera budowanie narracji o dziedzictwie i tożsamości. Autorka konsekwentnie rozwija ideę przestrzeni angażującej użytkownika poprzez różnorodne formy poznawania historii i tradycji.

Doceniono czytelną strukturę funkcjonalną oraz umiejętne połączenie funkcji edukacyjnych, warsztatowych i ekspozycyjnych. Projekt wyróżnia się spójnością koncepcji oraz świadomym kształtowaniem doświadczeń przestrzennych i sensorycznych.

*NAGRODA PUBLICZNOŚCI: 1007 to sumaryczna liczba głosów i komentarzy ([instagram.com/wsc.pl](https://www.instagram.com/wsc.pl), stan z dnia 1.09.2026, godz. 12:00, zgodnie z regulaminem głosowania).

I NAGRODA Szymon Musiałowski

TEMAT: WILDECKI DZIEDZINIEC KULTURY
UCZELNIA: POLITECHNIKA POZNAŃSKA
PROMOTOR: DR HAB. INŻ. ARCH. EWA PRUSZEWICZ-SIPIŃSKA, PROF. PP

Wildecki Dziedziniec Kultury to koncepcja lokalnego centrum życia społecznego i kulturalnego – centralny, otwarty plac, wokół którego rozmieszczono budynki o zróżnicowanych funkcjach: bibliotekę z salami warsztatowymi, salę widowiskową, kawiarnię, przestrzenie ruchowe, biura oraz tarasy rekreacyjne. Każdy z obiektów może działać niezależnie, a zarazem całość spaja system kładek i wielopoziomowej komunikacji.

Projekt bazuje na dialogu z lokalnym kontekstem, łącząc reprezentacyjny charakter kamienic z przemysłowym dziedzictwem Wildy. Uzupełnia brakującą pierzeję kwartału, zachowując ciągłość ulic, a jednocześnie różniąc wysokości oraz formy zabudowy. Układ brył wokół dziedzińca nawiązuje do struktury kwartałowej, przekształcając ją w otwartą przestrzeń spotkań i wydarzeń. Architektura odwołuje się do estetyki przemysłowej poprzez rytmiczne elewacje, cegłę klinkierową, duże przeszklenia i eksponowaną konstrukcję. Wyraziste kolory przełamują monochromatyczność otoczenia, nadając obiektowi współczesny charakter i czytelną tożsamość. Wkomponowana zieleni tworzy kameralne miejsca odpoczynku i integracji.

Kluczowa jest elastyczność przestrzeni. Sala widowiskowa może otwierać się na dziedziniec, a biblioteka – dzięki przeszklonym elewacjom – łączy wnętrze z zielenią i przestrzenią wspólną. Kawiarnia na narożniku spaja życie ulicy i dziedzińca, klatki schodowe, kładki i tarasy tworzą wielopoziomowy pasaż miejski, a taras sąsiedzki i „podniebny” plac zabaw rozszerzają przestrzeń integracji ponad poziom ulicy. Wildecki Dziedziniec Kultury to nie tradycyjny dom kultury, lecz otwarte, wielofunkcyjne założenie architektoniczne, które wprowadza nową jakość w tkankę Wildy.

OPINIA KOMISJI: Praca została nagrodzona za konsekwentne i dojrzałe podejście do projektowania przestrzeni publicznej w strukturze miejskiej, oparte na idei wielofunkcyjnego dziedzińca jako rdzenia życia społecznego i kulturalnego. Autor tworzy wyraźnie zdefiniowane założenie urbanistyczno-architektoniczne, w którym poszczególne funkcje – od biblioteki przez salę widowiskową aż po przestrzenie rekreacyjne – współtworzą spójny system powiązań przestrzennych.

Na szczególne uznanie zasługuje umiejętne wpisanie projektu w tkankę Wildy oraz dialog z przemysłowym charakterem miejsca, reinterpretowanym w języku współczesnej architektury. Projekt wyróżnia się wysoką jakością kompozycji, elastycznością funkcjonalną oraz świadomym kształtowaniem przestrzeni wspólnych, które budują intensywność życia społecznego. Całość stanowi przekonującą propozycję nowoczesnego centrum lokalnego, które porządkuje i aktywizuje przestrzeń miejską, jednocześnie redefiniując rolę dziedzińca jako struktury integrującej.

DYPLOM Z ARCHICADEM
KATEGORIA: DYPLOMY INŻYNIERSKIE

II NAGRODA Kacper Klaus

TEMAT: ISKRA: CENTRUM AKTYWNOŚCI LOKALNEJ NA TERENIE DAWNEGO PRZEDSIĘBIORSTWA HUTMEN PRZY UL. GRABISZYŃSKIEJ WE WROCŁAWIU
UCZELNIA: POLITECHNIKA WROCŁAWSKA
PROMOTOR: DR INŻ. ARCH. ADA KWIATKOWSKA

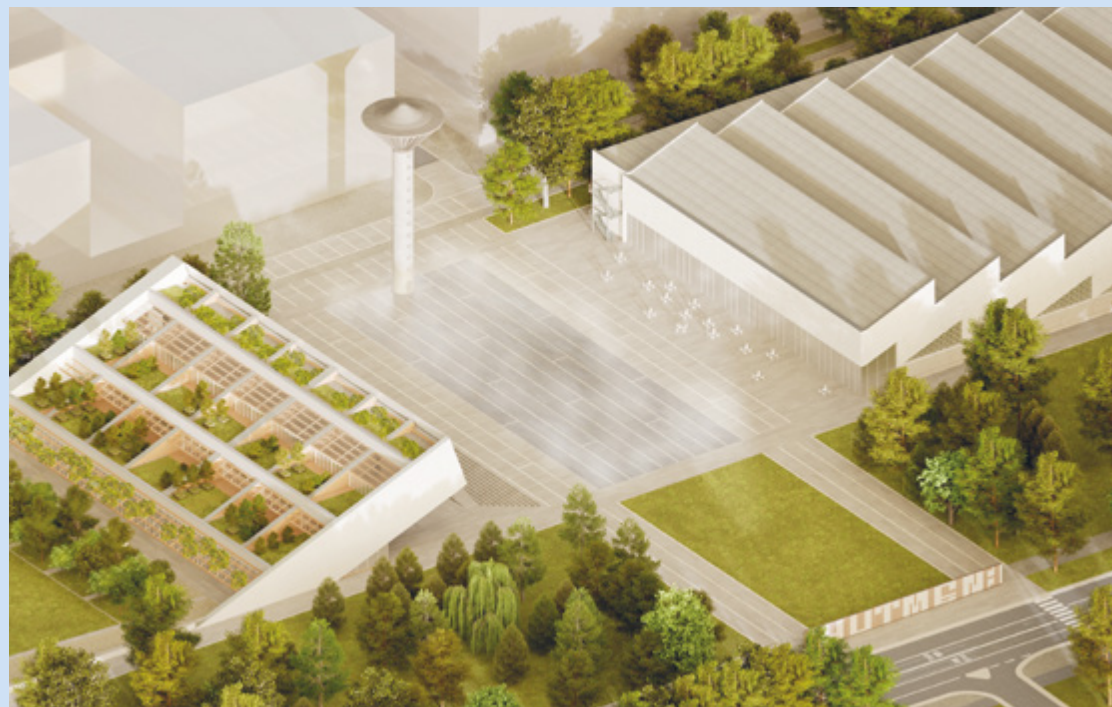
Koncepcja centrum aktywności lokalnej „Iskra” zakłada zapoczątkowanie przemian na terenie dawnego przedsiębiorstwa Hutmen przy ul. Grabiszyńskiej we Wrocławiu. Obiekt zlokalizowany jest w sąsiedztwie hali tłoczni oraz zabytkowej wieży ciśnieni. W pierwszym etapie pełni funkcję miejsca inicjującego zmiany, a docelowo staje się symbolicznym centrum zrewitalizowanej okolicy.

Funkcja budynku koncentruje się na botanice i hydroponice, umożliwiając uprawę roślin, edukację w zakresie ogrodnictwa oraz organizację warsztatów. Przewidziano również przestrzeń badawczą dla naukowców i specjalistów. Forma architektoniczna nawiązuje do istniejącego kontekstu – była stanowi reinterpretację dachu szedowego hali, a zielone dachy, tworzące fasadę zachodnią, są symbolicznym przedłużeniem nowego parku. Nadwieszenie od strony wschodniej pełni funkcję zadaszenia fragmentu projektowanego placu. Budynek został częściowo zagłębiony w terenie, co ideowo odnosi się do procesu rekultywacji zdegradowanych gruntów przemysłowych.

Projekt uwzględnia rozwiązania z zakresu zrównoważonego rozwoju, takie jak minimalizacja zużycia energii i wody. W dawnej wieży ciśnieni zaprojektowano akumulator grawitacyjny, pozwalający na magazynowanie i odzysk energii elektrycznej. „Iskra” pełni funkcję miejsca integracji społecznej, edukacji i dialogu, łącząc dziedzictwo przemysłowe z nową, proekologiczną wizją rozwoju miasta.

OPINIA KOMISJI: Nagroda została przyznana za spójne połączenie rewitalizacji terenów przemysłowych z programem o silnym komponentie edukacyjno-badawczym i społecznym. Autor podejmuje próbę nadania nowej tożsamości obszarowi dawnego Hutmenu, traktując architekturę jako impuls do transformacji całego założenia urbanistycznego. Na uwagę zasługuje wyrazista forma budynku, inspirowana strukturą dachu szedowego, oraz przemysłana integracja obiektu z otoczeniem przemysłowym i zielenią projektowanego parku. Istotnym walorem jest również rozwiązanie konstrukcyjne nadwieszenia, które pozwala na uzyskanie otwartej, elastycznej przestrzeni publicznej z zachowaniem widoków na istniejące obiekty historyczne.

Projekt wyróżnia się konsekwencją ideową, świadomością środowiskową oraz umiejętnym łączeniem funkcji społecznych z rozwiązaniami proekologicznymi i technologicznymi, dzięki czemu tworzy spójną wizję współczesnej transformacji miasta.

DYPLOM Z ARCHICADEM
KATEGORIA: DYPLOMY INŻYNIERSKIE

**NAGRODA
PUBLICZNOŚCI**
451
głosów*

III NAGRODA Bartłomiej Głomski

TEMAT: ROZBUDOWA ARCHIWUM PAŃSTWOWEGO NA WARSZAWSKIEJ OCHOCIE
O PAWILON EDUKACYJNY Z ZAPLECZEM DO ARCHIWISTYKI SPOŁECZNEJ

UCZELNIA: POLITECHNIKA WARSZAWSKA

PROMOTOR: PROF. DR HAB. INŻ. ARCH. JAN SŁYK

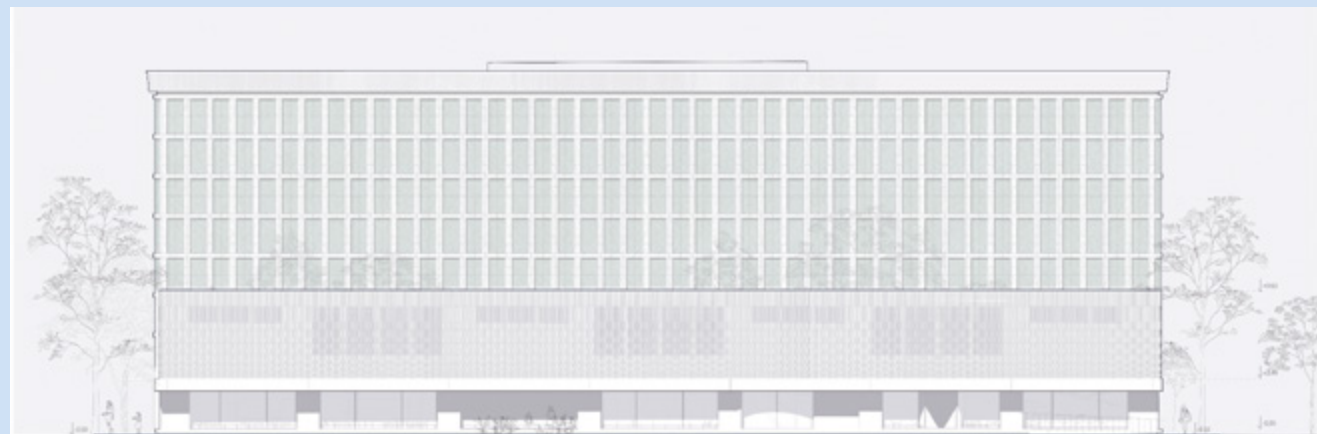
Przedmiotem pracy jest projekt rozbudowy Archiwum Akt Nowych na warszawskiej Ochocie o pawilon edukacyjno-wystawienniczy, powiązany z przestrzeniami do specjalistycznej pracy nad zasobem archiwalnym. Rozbudowywany zespół, zaprojektowany przez Bohdana Pniewskiego pod koniec lat 50. XX wieku, stanowi architektoniczną dominantę osiedla Szosa Krakowska. Budynek o charakterystycznej dwudzielnej kompozycji – rytmicznej bryle magazynowej i uskokowej rotundzie – miał pierwotnie domykać oś parkową w poprzek ul. Grójeckiej. Obecnie teren ten utracił czytelność przestrzenną na skutek przypadkowej zabudowy. Plany rozwoju kampusu WUM i potrzeba otwarcia archiwum na miasto stanowią impuls do ukształtowania nowej, publicznej fasady instytucji od wschodu.

Celem projektu jest odpowiedź na niedobór przestrzeni do popularyzacji 38-kilometrowego zasobu archiwum oraz znaczenia archiwistyki społecznej. Projekt zakłada połączenie funkcji edukacyjnych i wystawienniczych z profesjonalną konserwacją i digitalizacją zbiorów.

Projektowany budynek wchodzi w interakcję z architekturą Pniewskiego poprzez dobór materiałów, relief elewacji oraz projekt kieszonkowego parku, który został zaplanowany jako przystanek traktu kampusu WUM – strefa interakcji z historycznym gmachem. Forma nowego budynku nawiązuje skalą do pawilonów usługowych osiedla, tworząc spójną kompozycję w skali kwartału. Projekt ma na celu odsłonięcie nowego oblicza archiwum – otwartego, aktywizującego i ujawniającego niedostępne dotąd procesy.

OPINIA KOMISJI: Praca została nagrodzona za wielowątkowe i świadome podejście do projektowania architektury instytucjonalnej, łączącej funkcje edukacyjne, wystawiennicze oraz specjalistyczne zaplecze archiwalne. Autor w interesujący sposób otwiera strukturę archiwum na użytkowników, włączając proces pracy z dokumentem w narrację przestrzenną. Na szczególne uznanie zasługuje umiejętne wpisanie nowego obiektu w kontekst modernistycznego założenia oraz jego dialog z istniejącą kompozycją urbanistyczną. Projekt wyróżnia się klarowną organizacją funkcjonalną, wrażliwością na skalę otoczenia oraz przemyślanym sposobem udostępnienia zasobu archiwalnego szerokiej publiczności. Całość stanowi spójną propozycję redefinicji archiwum jako instytucji otwartej i transparentnej, w której procesy badawcze stają się częścią doświadczenia przestrzennego.

*NAGRODA PUBLICZNOŚCI: 451 to sumaryczna liczba głosów i komentarzy ([instagram.com/wsc.pl](https://www.instagram.com/wsc.pl), stan z dnia 1.09.2026, godz. 12:00, zgodnie z regulaminem głosowania).

DYPLOM Z ARCHICADEM
KATEGORIA: DYPLOMY INŻYNIERSKIE

III NAGRODA Zofia Staszel

TEMAT: JAWORZYŃKA. CENTRUM EDUKACJI PRZYRODNICZEJ

UCZELNIA: POLITECHNIKA KRAKOWSKA IM. TADEUSZA KOŚCIUSZKI W KRAKOWIE

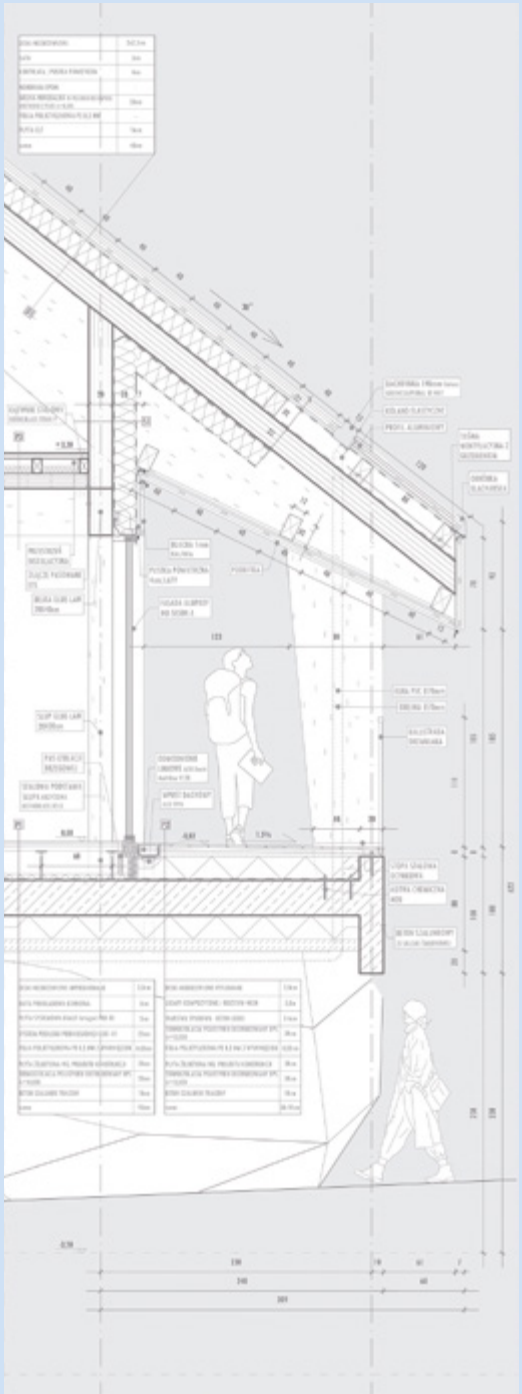
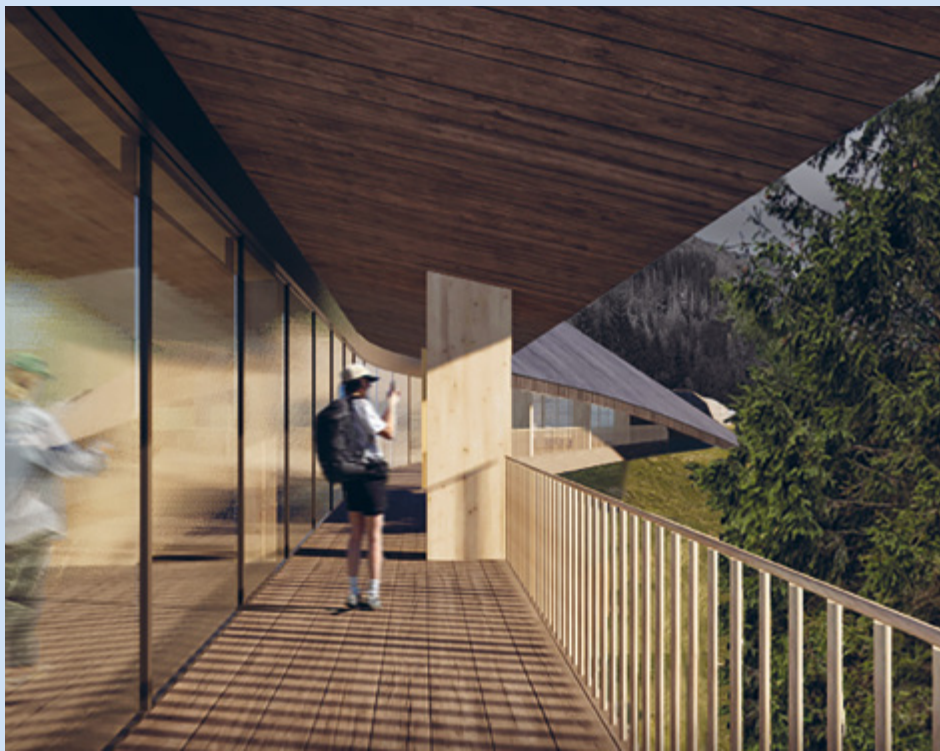
PROMOTOR: DR INŻ. ARCH. MARCIN GIERBIENIS

Tematem inżynierskiej pracy dyplomowej jest Centrum Edukacji Przyrodniczej Jaworzyńka. Poprzez lokalizację obiektu na obszarze naturalnym o wysokich wartościach przyrodniczych i kulturowych projekt wpisuje się w dyskurs o współczesnym podejściu do architektury regionalnej – w poszukiwaniu typologii zabudowy, rozwiązań wynikających z lokalnej tradycji, wpływu nowych trendów, takich jak biofilia, na nowoczesne budownictwo. Zagadnienia związane z projektowaniem w kontekście środowiska naturalnego oraz roli obiektów edukacji zostały podjęte w części badawczej pracy. Studiowana w eseju drewniana architektura o funkcji edukacyjnej nadała kierunek projektowaniu, które samo w sobie przekazuje treści o strukturze i historii miejsca, uzyskując przestrzeń do eksploracji oraz kontemplacji na łonie natury. Wyjątkowa górська lokalizacja w połączeniu z funkcją służącą kształceniu stały się równocześnie inspiracją dla promocji projektowania zrównoważonego. Zauważalnie rosnąca potrzeba edukacji ekologicznej, a także niedobór miejsc tego typu wpłynęły na cel powstania Centrum. Pejzaż i geometria przyrody oraz architektura tradycyjnych obiektów pasterskich stały się bezpośrednimi inspiracjami dla uzyskanych funkcji i formy, czerpiących z obu tych światów – natury i człowieka. Projekt zakłada wyjątkową integrację z otoczeniem poprzez budynek-most, zawieszony nad korytem dawnego strumienia, łączący przeciwstoki, zachowując jednocześnie naturalny przepływ życia przyrody.

Koncepcja to promocja drewna – naturalnego, niskoemisyjnego surowca, widocznego w konstrukcji CLT i glue-lam, jak i w wykończeniu oraz meblowaniu. Unikalne podparcia z kamiennych głazów, ganek, wielospadowy dach oraz inspiracja kształtem przyszychów nawiązują do lokalnego budownictwa. Centrum Jaworzyńka stanowi przykład świadomego, ekologicznego budownictwa w środowisku górskim, gdzie sama forma architektoniczna przekazuje treści o zrównoważonym rozwoju i szacunku dla przyrody Tatr.

OPINIA KOMISJI: Praca została wyróżniona za spójne połączenie architektury edukacyjnej z wrażliwością na krajobraz górski oraz za lokalną tradycję budownictwa drewnianego. Autorka w czytelny sposób rozwija ideę obiektu jako elementu krajobrazu, który wynika zarówno z funkcji dydaktycznej, jak i kontekstu miejsca.

Na szczególną uwagę zasługuje konsekwentne zastosowanie drewna jako głównego materiału oraz integracja budynku z otoczeniem poprzez formę mostu nad naturalnym korytem cieku wodnego. Projekt wyróżnia się umiejętnym czerpaniem z architektury regionalnej oraz dążeniem do harmonijnego współistnienia z krajobrazem. Całość stanowi przekonującą propozycję obiektu edukacyjnego, w którym forma architektoniczna staje się nośnikiem idei zrównoważonego projektowania i relacji z naturą.

WYRÓŻNIENIE Wiktorii Baćkowskiej

TEMAT: LOKALNE CENTRUM SPORTU I REKREACJI NAD ZALEWEM W KIELCACH

UCZELNIA: POLITECHNIKA ŚWIĘTOKRZYSKA

PROMOTOR: DR INŻ. ARCH. WŁODZIMIERZ TRACZ

Praca przedstawia koncepcję rewitalizacji Zalewu Kieleckiego poprzez budowę Lokalnego Centrum Sportu i Rekreacji.

Projekt zakłada modernizację istniejącej infrastruktury, wzniesienie nowego budynku z funkcjami społecznymi oraz edukacyjnymi, a także wprowadzenie ścieżek rekreacyjnych. Całość bazuje na zasadach projektowania uniwersalnego i proekologicznego, zgodnie z ideą 6E. Celem jest stworzenie atrakcyjnej, dostępnej i funkcjonalnej przestrzeni publicznej, sprzyjającej integracji, aktywności i kontaktowi z naturą.

OPINIA KOMISJI: Wyróżnienie przyznano za czytelne i kompleksowe podejście do rewitalizacji przestrzeni nadwodnej, ukierunkowane na rozwój funkcji społecznych, rekreacyjnych i edukacyjnych. Projekt w spójny sposób porządkuje istniejący teren i nadaje mu nową jakość przestrzenną.

Na uwagę zasługuje zastosowanie zasad projektowania uniwersalnego oraz proekologicznego, a także umiejętne połączenie modernizacji z nową infrastrukturą publiczną. Projekt wyróżnia się dbałością o dostępność, integrację społeczną i relację z krajobrazem wodnym.

WYRÓŻNIENIE Miłosz Brdys

TEMAT: CENTRUM AKTYWNOŚCI LOKALNEJ DLA OSIEDLA POPOWICE WE WROCŁAWIU
UCZELNIA: POLITECHNIKA WROCŁAWSKA
PROMOTOR: DR INŻ. ARCH. JAKUB ONYSZKIEWICZ

Praca inżynierska podejmuje aktualne i niezwykle istotne zagadnienie przyszłości budynków mieszkalnych wznoszonych w technologii prefabrykowanej w latach 70. XX wieku. W obliczu współczesnych wyzwań – w tym kryzysu klimatycznego oraz dynamicznych przemian w budownictwie – analizie poddano ich stan techniczny i funkcjonalny, a także potencjał dalszego użytkowania.

Studium przypadku stanowi osiedle Popowice we Wrocławiu, gdzie szczegółowo zbadano możliwości przekształceń układów mieszkań oraz struktur elewacyjnych. Kluczowym elementem projektu jest koncepcja odzysku materiałów z istniejącej zabudowy i ich ponownego wykorzystania do stworzenia obiektu społecznego, aktywizującego lokalną społeczność.

Projekt dowodzi, że budynki z tzw. wielkiej płyty nie tylko nie tracą na znaczeniu, lecz mogą stać się wartościowym zasobem współczesnej architektury. Warunkiem ich dalszego funkcjonowania jest jednak opracowanie kompleksowych, wielopłaszczyznowych strategii transformacji. Niniejsza praca stanowi przykład takiego podejścia poprzez łączenie rozwiązań architektonicznych z ideą zrównoważonego rozwoju i odpowiedzialnego gospodarowania zasobami.

OPINIA KOMISJI: Wyróżnienie przyznano za świadome podejście do transformacji zabudowy wielkopłytowej oraz próbę nadania jej nowych wartości społecznych i funkcjonalnych. Projekt wpisuje się w aktualny dyskurs dotyczący adaptacji istniejącej tkanki mieszkaniowej w duchu zrównoważonego rozwoju.

Na szczególne uznanie zasługuje koncepcja odzysku materiałów i ich ponownego wykorzystania w nowej strukturze architektonicznej. Projekt wyróżnia się refleksyjnym podejściem do zasobów, logiczną strukturą oraz konsekwentnym ukierunkowaniem na rewitalizację osiedla Popowice.

WYRÓŻNIENIE Jan Brodzicki

TEMAT: OŚRODEK REFLEKSJI I MEDYTACJI, GDAŃSK, UL. POLANKI

UCZELNIA: POLITECHNIKA GDAŃSKA

PROMOTOR: DR HAB. INŻ. ARCH. ROBERT IDEM

Projekt zlokalizowany jest w Gdańsku, na terenie TPK. Stanowi miejsce ucieczki, które odpowiada na potrzebę zatrzymania się i refleksji w zgiełku miasta.

Ośrodek ułożony jest horyzontalnie, obrócony w stronę południowo-zachodnią, zaprojektowany w konstrukcji słupowej, w całości przeszklony, dzięki czemu cały obiekt jest wyeksponowany na otaczającą zieleni. Linearność obiektu załamuje dominanta w postaci dwóch masywnych ścian pionowych, odróżniających przestrzeń medytacji od reszty budynku. Główna fasada obiektu w znacznej części ukryta jest w nasypie. Potęguje to wrażenie pojedynczej linii ciągnącej się przez horyzont, a także pozwala na zwiększenie powierzchni biologicznie czynnej na działce oraz ukrycie wjazdu do garażu podziemnego. Poza przestrzenią medytacji w obiekcie znajduje się przestronny hol z kawiarnią, otwarta sala spotkań dla grup wsparcia oraz część mieszkalna dla pracownika.

OPINIA KOMISJI: Wyróżnienie przyznano za konsekwentne i wyciszone podejście do projektowania przestrzeni kontemplacji, w której architektura staje się narzędziem budowania relacji z naturą i wycofania z miejskiego hałasu. Projekt opiera się na czytelnej osi ideowej związanej z doświadczeniem spokoju i percepcją krajobrazu.

Na szczególne uznanie zasługuje klarowna kompozycja horyzontalna oraz umiejętne zestawienie lekkiej, przeszklonej struktury z masywnymi elementami porządkującymi przestrzeń. Projekt wyróżnia się spójnością formalną, wrażliwością na kontekst przyrodniczy oraz świadomym kształtowaniem atmosfery wyciszenia.

WYRÓŻNIENIE Klaudia Gawrysiak

TEMAT: PRZESTRZEŃ BALANSU I RÓWNOWAGI – CENTRUM WSPARCIA DLA KOBIET.
PROJEKT WNĘTRZ LOKALU PRZY UL. UNII LUBELSKIEJ 2B W SZCZECINIE
UCZELNIA: AKADEMIA SZTUKI W SZCZECINIE
PROMOTOR: DR HAB. MIROSŁAWA JARMOŁOWICZ

Projekt dyplomowy przedstawia koncepcję miejsca, które ma być odpowiedzią na rosnące potrzeby współczesnych kobiet – zarówno w sferze emocjonalnej, jak i społecznej. Centrum Wsparcia dla Kobiet, zlokalizowane w budynku przy ul. Unii Lubelskiej 2B w Szczecinie, zaprojektowano jako przestrzeń czułą, troskliwą i empatyczną. To nie kolejna instytucja czy punkt usługowy, lecz środowisko, które pozwala poczuć się bezpiecznie, swobodnie i autentycznie.

Założeniem projektu było stworzenie wnętrza wspierającego – miejsca do wyciszenia, odpoczynku, rozmowy, ale także do aktywizacji i budowania wspólnoty. Przestrzeń została opracowana z myślą o intymności, komforcie psychicznym i fizycznym, z uwzględnieniem potrzeb emocjonalnych oraz sensorycznych. Obejmuje m.in. gabinety terapeutyczne, strefę relaksu, pokoje wyciszające i przestrzenie integracyjne. W projekcie wykorzystano istniejącą strukturę miejską, przekształcając lokal usługowy w dostępne i kameralne miejsce. Bliskość przyrody, naturalne materiały oraz miękkie światło tworzą atmosferę sprzyjającą wewnętrznej równowadze. To przestrzeń, która przywraca podmiotowość, zamiast narzucać rolę. Jej charakter oparty jest na architekturze empatii, rozumianej jako uważne, troskliwe projektowanie, które nie dominuje, lecz wspiera. Projekt pokazuje, że wnętrze może leczyć – pod warunkiem że powstaje z myślą o realnych ludzkich potrzebach.

OPINIA KOMISJI: Wyróżnienie przyznano za wrażliwe i świadome podejście do projektowania przestrzeni o funkcji wsparcia emocjonalnego, w której architektura wnętrz pełni funkcję narzędzia budowania bezpieczeństwa i równowagi. Projekt konsekwentnie rozwija ideę architektury empatii.

Na szczególne uznanie zasługuje umiejętne kształtowanie atmosfery poprzez światło, materiał i skalę wnętrza oraz spójny podział funkcjonalny, odpowiadający różnym potrzebom użytkowników. Całość stanowi subtelną i dojrzałą propozycję przestrzeni terapeutycznej.

WYRÓŻNIENIE Emilia Krajewska

TEMAT: OŚRODEK SPORTOWO-REKREACYJNY NAD WARTĄ W CZĘSTOCHOWIE
UCZELNIA: POLITECHNIKA WROCŁAWSKA
PROMOTOR: DR INŻ. ARCH. MAREK LAMBER

Projekt przedstawia ośrodek sportowo-rekreacyjny nad rzeką Wartą w Częstochowie, którego celem jest uzupełnienie planowanej rewitalizacji bulwarów nadwarciańskich poprzez utworzenie nowej przestrzeni do rekreacji w centrum miasta. W ciągu ostatnich 25 lat populacja miasta zmniejszyła się o około 50 tysięcy osób, a prognozy na kolejne lata wskazują na dalszy jej spadek. W odpowiedzi na te demograficzne zmiany władze Częstochowy planują inwestycje skoncentrowane m.in. na rewitalizacji dzielnicy Stare Miasto oraz terenów nad rzeką Wartą.

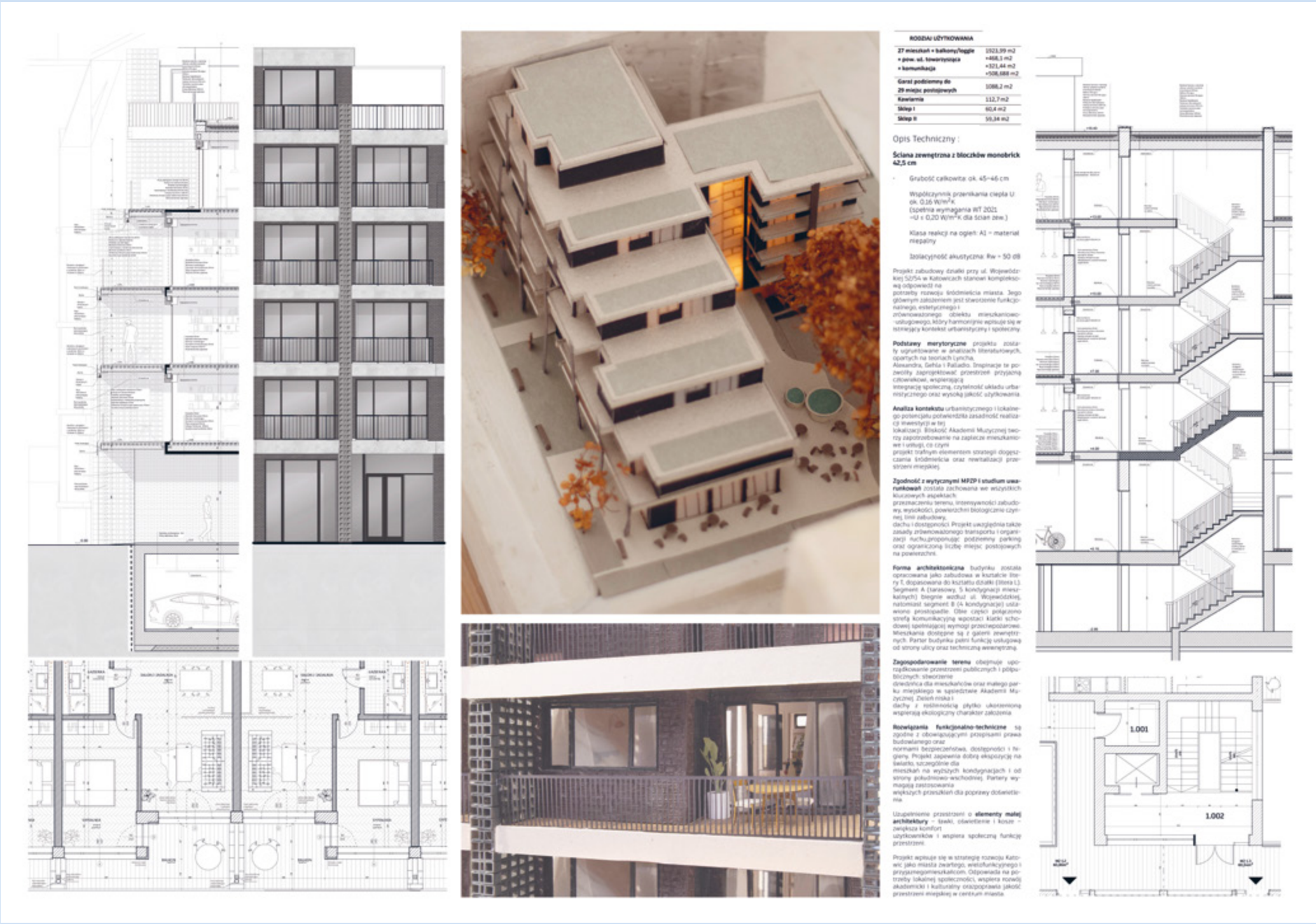
Opracowywana działka zlokalizowana jest bezpośrednio wzdłuż bulwaru nad Wartą, na granicy dzielnicy Stare Miasto. Obok działki znajduje się kładka pieszo-rowerowa, która łączy bulwary z parkiem miejskim po drugiej stronie rzeki, tworząc ważny punkt integrujący przestrzeń zieloną z centrum miasta. Aktualnie brakuje na niej jednak odpowiedniej infrastruktury i mimo że od lat służy jako punkt startowy spływów kajakowych, to stoją na niej stare garaże oraz pawilon usługowy. Projekt zakłada powstanie nowego budynku, który zastąpi istniejącą zabudowę i zapewni infrastrukturę do obsługi kajakarzy, a także miejsce integracji lokalnej społeczności.

Obiekt pełni trzy główne funkcje: sezonową przystań kajakową, całoroczne zaplecze sportowe z częścią gastronomiczną i wystawową oraz podziemny parking. Dwukondygnacyjna część naziemna mieści hol wielofunkcyjny, otwarty na część gastronomiczną, obsługę spływów i serwis rowerowy, a także zaplecze sanitarne i klatki schodowe prowadzące do sali wielofunkcyjnej z szatniami na piętrze.

Forma obiektu nawiązuje do istniejącego pawilonu poprzez powtórzenie kąta nachylenia dachu, co otwiera budynek w stronę bulwaru. Elewacja obiektu jest podzielona na dwie części: dolną, która ma służyć jako magazyn kajaków, i górną – z ruchomymi panelami, regulującymi ilość światła wpadającego do wnętrza. Dzięki temu projektowi spacerowicze i rowerzyści korzystający z odnowionych bulwarów zyskają miejsce do odpoczynku, a kajakarze funkcjonalne zaplecze.

OPINIA KOMISJI: Wyróżnienie przyznano za świadome wpisanie projektu w proces rewitalizacji nadbrzeżnej części Częstochowy oraz próbę odpowiedzi na wyzwania demograficzne i funkcjonalne miasta. Autor porządkuje zaniedbaną przestrzeń bulwarów, nadając jej nową jakość użytkową i społeczną.

Na szczególne uznanie zasługuje logiczne powiązanie programu funkcjonalnego z kontekstem rzeki oraz czytelne rozdzielanie funkcji sezonowych i całorocznych. Projekt wyróżnia się przejrzystą strukturą, spójnością, a także wrażliwością na relację z krajobrazem nadbrzeżnym.

WYRÓŻNIENIE Karolina Sepot

TEMAT: DIALOG ARCHITEKTONICZNY: PROJEKT BADAWCZY BUDYNKU MIESZKALNEGO MIĘDZY ZABUDOWĄ HISTORYCZNĄ A WSPÓŁCZESNYM OBIEKTEM JAKO ODPOWIEDZ NA PROBLEM ROZLEWANIA SIĘ MIAST
UCZELNIA: POLITECHNIKA ŚLĄSKA
PROMOTOR: DR INŻ. ARCH. JAKUB BRÓDKA

Projekt budynku mieszkalnego przy ul. Wojewódzkiej w Katowicach wyrasta z potrzeby odnalezienia równowagi między tym, co zapisane w historii miasta, a tym, co dopiero się w nim wydarzy. W miejscu napięcia pomiędzy secesyjną kamienicą a współczesną architekturą Akademii Muzycznej pojawia się forma, która nie wybiera jednej strony, lecz prowadzi między nimi spokojny, wyważony dialog.

Założeniem projektu było stworzenie budynku, który harmonijnie wpisze się w istniejącą tkankę miejską, a jednocześnie wykorzysta dostępny teren w sposób efektywny i zrównoważony. Istotnym celem było również zaprojektowanie przestrzeni odpowiadającej na różnorodne potrzeby mieszkańców poprzez wprowadzenie zróżnicowanych mieszkań, dostosowanych do różnych stylów oraz etapów życia, a także oczekiwań użytkowników.

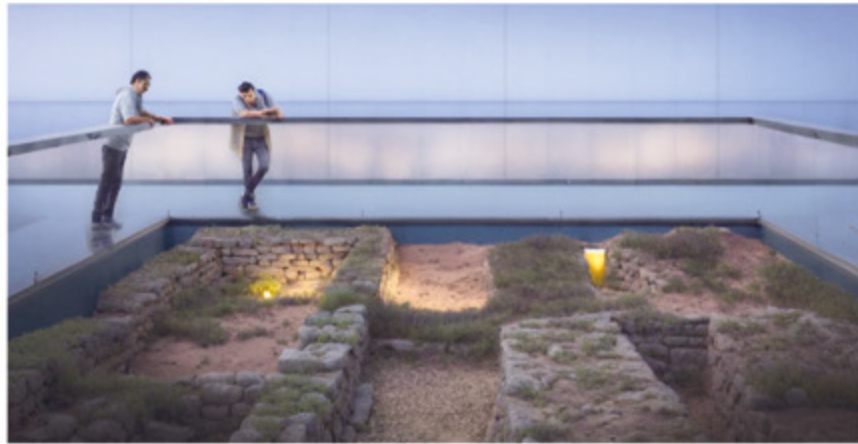
Projekt zakłada realizację zwartej zabudowy miejskiej, stanowiącej odpowiedź na problem rozlewania się miast. Zamiast ekspansji na obrzeża proponuje intensyfikację zabudowy w centrum oraz świadome zagęszczanie przestrzeni jako sposób na jej ożywienie i pełniejsze wykorzystanie.

Szczególną rolę odgrywa tu dialog między tradycją a nowoczesnością, widoczny w proporcjach, materiałach i rozwiązaniach funkcjonalnych. Architektura nie narzuca się, lecz współistnieje, czerpie z otoczenia jego skalę oraz rytm, jednocześnie wprowadzając współczesną wrażliwość.

To próba uchwycenia momentu przejścia między dawnym a nowym, pustką a wypełnieniem, chaosem urbanistycznym a świadomym kształtowaniem wnętrza miasta. W efekcie powstaje przestrzeń do życia, która nie tylko odpowiada na potrzeby mieszkańców, lecz także współtworzy przyszłość miasta – spokojnie, uważnie i z szacunkiem dla tego, co już istnieje.

OPINIA KOMISJI: Wyróżnienie przyznano za dojrzałe podejście do projektowania w śródmiejskim kontekście Katowic oraz próbę stworzenia architektury pośredniczącej pomiędzy różnymi warstwami historycznymi miasta. Projekt podejmuje problem rozlewania się miast poprzez ideę intensyfikacji zabudowy.

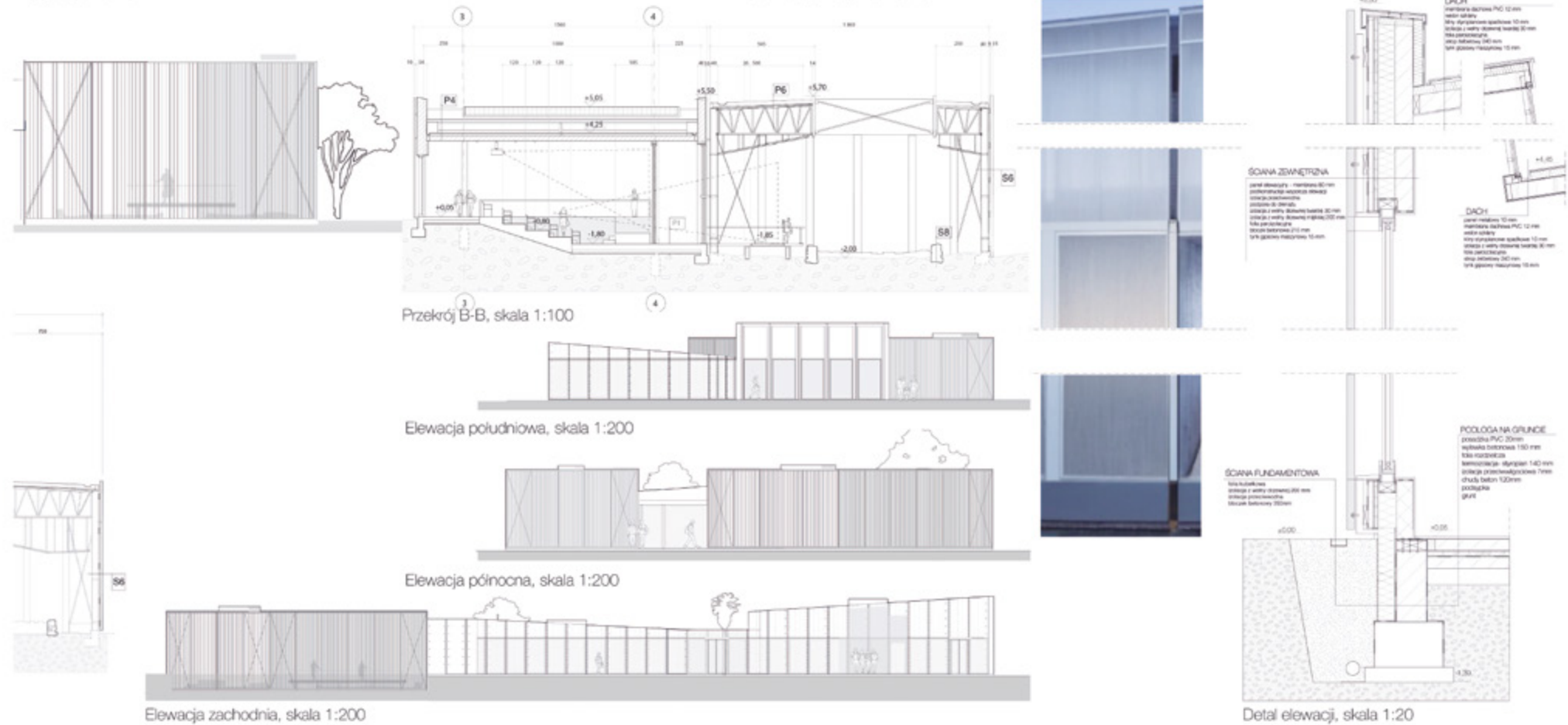
Na szczególne uznanie zasługuje umiejętne wpisanie budynku w złożony kontekst urbanistyczny oraz konsekwentne budowanie relacji między architekturą historyczną a współczesną. Projekt wyróżnia się wyważoną kompozycją, wrażliwością na skalę oraz spójnością przestrzenną.

Wnętrze pawilonu

Widok na elewację zachodnią

WYRÓŻNIENIE Bartosz Tenenberg

TEMAT: PAWILON WYSTAWIENNICZY VILLA ROMANA W ALICANTE
UCZELNIA: POLITECHNIKA WROCŁAWSKA
PROMOTOR: DR HAB. INŻ. ARCH. PAWEŁ KIRSCHKE

Projekt pawilonu wystawienniczego Villa Romana w Alicante zakłada stworzenie nowoczesnej przestrzeni kulturowo-edukacyjnej, służącej ochronie i prezentacji relikwów antycznej rzymskiej willi. Koncepcja obejmuje zarówno architekturę budynku, jak i zagospodarowanie terenu z uwzględnieniem kontekstu historycznego, konserwatorskiego, a także krajobrazowego.

Inwestycja ma na celu popularyzację rzymskiego dziedzictwa regionu Walencji oraz wzmocnienie lokalnej infrastruktury kultury. Teren opracowania obejmuje ponad 13 tysięcy metrów kwadratowych i zawiera fragmentarycznie zachowane pozostałości luksusowej willi z I–IV wieku naszej ery. Bliskość stanowiska archeologicznego Lucentum podkreśla historyczne znaczenie miejsca. Współczesne badania archeologiczne oraz rozwój turystyki kulturowej stworzyły potrzebę odpowiedniej ekspozycji i ochrony tych relikwów. Pawilon pełni funkcję wystawienniczą, edukacyjną i rekreacyjną, umożliwiając organizację wystaw, wykładów oraz wydarzeń kulturalnych. System kładek i platform widokowych pozwala oglądać stanowisko archeologiczne z góry, bez ingerencji w jego strukturę, natomiast lekkie zadaszenie chroni relikty przed warunkami atmosferycznymi. Przeszkłone elewacje zapewniają kontakt wizualny z otoczeniem i dostęp naturalnego światła.

Inspiracją dla projektu były współczesne europejskie realizacje pawilonów archeologicznych, których architektura ma minimalistyczny charakter i pełni przede wszystkim funkcję ochronną wobec zabytków. W projekcie zastosowano także podstawowe zasady konserwatorskie, takie jak minimalna ingerencja, odwracalność rozwiązań oraz czytelność nowych elementów. Układ funkcjonalny budynku prowadzi zwiedzających od części wystawowej przez atrium i strefę audytorijną do właściwej ekspozycji. Projekt uwzględnia także rozwiązania zrównoważonego projektowania, takie jak naturalna wentylacja, wykorzystanie energii słonecznej, zaciemniające panele elewacyjne, panele fotowoltaiczne i materiały wyprodukowane w regionie.

OPINIA KOMISJI: Wyróżnienie przyznano za świadome podejście do ochrony dziedzictwa archeologicznego poprzez współczesną architekturę ekspozycyjną. Projekt w sposób precyzyjny łączy funkcję ochronną, edukacyjną i wystawienniczą, tworząc spójną przestrzeń prezentacji relikwów rzymskiej willi.

Na szczególne uznanie zasługuje zastosowanie oszczędnych środków formalnych oraz konsekwentne trzymanie się zasad minimalnej ingerencji i odwracalności. Projekt wyróżnia się klarowną organizacją, wrażliwością konserwatorską oraz umiejętnym wyeksponowaniem wartości historycznych stanowiska.

WYRÓŻNIENIE Kacper Żak

TEMAT: WIELOFUNKCYJNA STRAŻNICA PSP W NYSIE Z WYKORZYSTANIEM MODELI
OPTIMALIZACYJNYCH I STRATEGII ZWIĘKSZAJĄCYCH EFEKTYWNOŚĆ OPERACYJNĄ
UCZELNIA: POLITECHNIKA KRAKOWSKA
PROMOTOR: DR INŻ. ARCH. DAMIAN POKLEWSKI-KOZIEŁŁ

Projekt wielofunkcyjnej strażnicy PSP w Nysie powstał w związku z powodzią z 2024 roku oraz kluczową rolą, jaką w jej przebiegu odegrały jednostki straży pożarnej. Jako miejsce opracowania przyjęto Nysę – jedno z największych miast regularnie zmagających się z problemami powodziowymi, które potrzebuje nowoczesnej strażnicy, zwiększającej efektywność działań ratunkowych i poziom bezpieczeństwa w regionie.

Przyjęto, że pierwotne metody projektowania strażnic wymagają zupełnie nowych rozwiązań strategicznych, które w dobie zmieniającego się świata zapewnią zwiększoną zdolność operacyjną jednostek pożarniczych. Założeniem projektowym było poszukiwanie takich rozwiązań i strategii rozwoju, które przyczynią się do wzrostu skuteczności działań straży pożarnej. Punktem wyjścia były trzy strategie rozwoju: bezpieczeństwo przeciwpowodziowe, zaawansowane modele optymalizacji lokalizacji oraz wielofunkcyjność strażnic pożarniczych. Projekt zlokalizowano tuż za granicą administracyjną Nysy, w miejscu zapewniającym wysoką efektywność operacyjną. Wybór poprzedzono analizami z wykorzystaniem zaawansowanych modeli optymalizacyjnych.

Zaprojektowany obiekt stanowi realizację przyjętej strategii wielofunkcyjności – łączy funkcję operacyjną z rolą społeczno-kryzysową. W jego strukturze przewidziano ścieżkę zwiedzania z warsztatami pierwszej pomocy oraz reagowania w sytuacjach kryzysowych, np. w czasie powodzi. Obiekt jest wyposażony w rozwiązania umożliwiające szybkie przekształcenie sali sportowej w tymczasowe centrum ratunkowe.

OPINIA KOMISJI: Wyróżnienie przyznano za systemowe podejście do projektowania strażnicy PSP, oparte na analizie współczesnych zagrożeń klimatycznych oraz potrzeb operacyjnych służb ratowniczych. Autor redefiniuje typologię obiektu, łącząc funkcję operacyjną z edukacyjną i społeczną.

Na szczególne uznanie zasługuje wykorzystanie modeli optymalizacyjnych oraz konsekwentne budowanie strategii zwiększających efektywność działań ratunkowych. Projekt wyróżnia się klarowną strukturą funkcjonalną oraz wysoką świadomością operacyjną i organizacyjną.

Album prac dyplomowych nagrodzonych w Konkursie WSC
DYPLOM Z ARCHICADEM 2025/2026

Organizator Konkursu:
WSC Witold Szymanik i S-ka Sp. z o.o.

Jury Konkursu:
mgr inż. arch. Robert Konieczny (KWK Promes) — przewodniczący
mgr inż. arch. Szymon Wojciechowski (APA Wojciechowski)
mgr inż. arch. Piotr Buśko (Profil)
dr inż. arch. Wojciech Gwizdak (2G Studio)
mgr inż. arch. Agnieszka Mogielnicka (Line Architektci)
mgr inż. arch. Iwona Szymanik (WSC)
mgr inż. arch. Witold Szymanik (WSC)
mgr inż. arch. Rafał Ślęk (WSC) — sekretarz organizacyjny

Opisy prac zostały zredagowane na podstawie tekstów
nadesłanych przez laureatów Konkursu.

Redakcja i korekta tekstu: Małgorzata Bachman (Polskie Radio)
Projekt graficzny: Marzka Dobrowolska

Druk: ENAF

Wydawca: WSC Witold Szymanik i S-ka Sp. z o.o.
ul. Brukselska 44 lok. 2, 03-973 Warszawa
tel.: +48 22 517 00 00
wsc@wsc.pl | www.wsc.pl | www.wsc.pl/dza

NARZĘDZIA CYFROWE DLA ARCHITEKTÓW I INŻYNIERÓW
WSC.PL

